

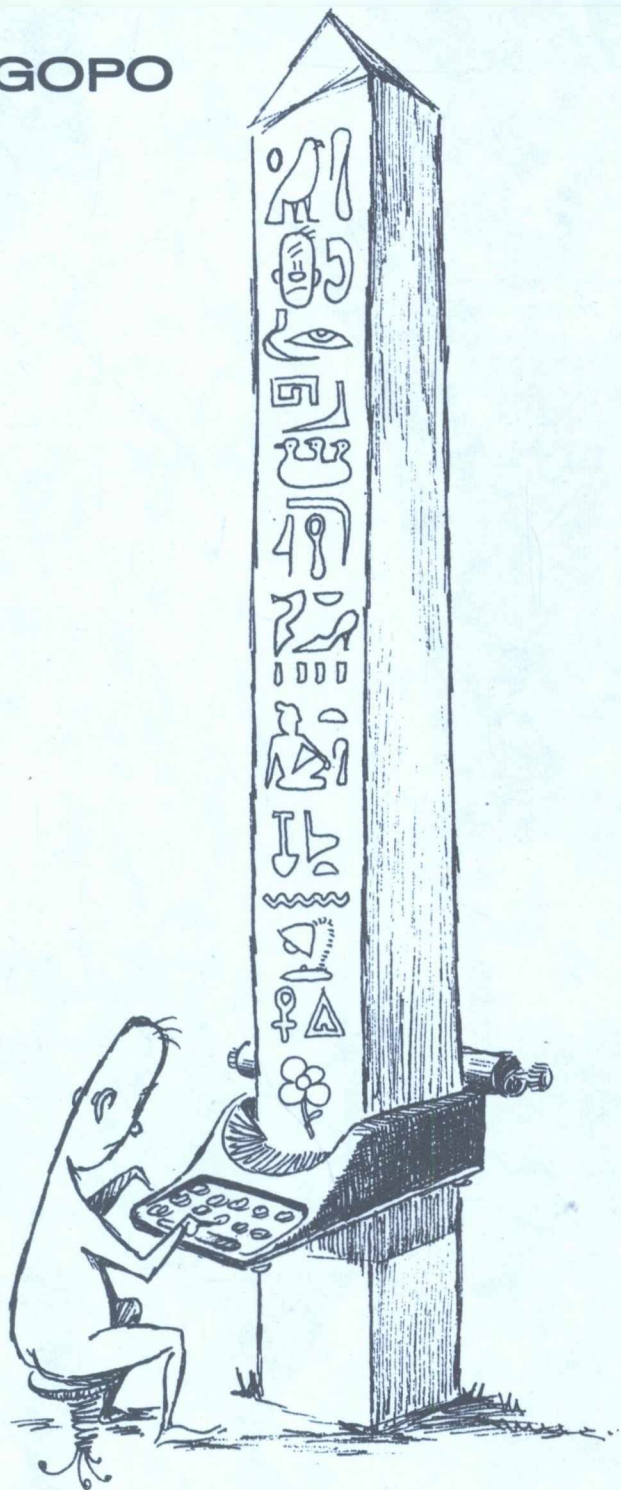
ADRIAN LUCACI

ORA DE ÎNCHIDERE

urzica

GOPO

MAȘINA DE SCRIS

Un actor

de VICTOR

După ce a trăit anonim în cadrul Teatrului Național vreo douăzeci de ani, a fost scos la pensie. A dat teatrul în judecată și a câștigat 1 700 000 lei, — sumă pe care nici Matei Millo, nici Grigore Manolescu, nici Iancu Petrescu, nici Nottara n-au visat s-o realizeze la sfârșitul unei lungi și bogate cariere.

Dar nedreptățitul actor, victima direcției și a intrigilor politice, a avut mai mult noroc. O virgulă pusă cu două cuvinte înainte de locul unde trebuia, în procesul-verbal de scoatere la pensie, a dat prilej avocatului să facă o impresionantă pledoarie și să smulgă națiunii recunoscătoare frumoasele sute de mii de lei pentru trage-dianul - martir.

După succesul de la tribunal, Merișanu-Fortimbras (își adăogase pe Fortimbras la coada numelui în amintirea rolului din «Hamlet», pe care-l jucase la debutul carierei) își făcu o vilă frumușică, în parcul de la capătul șoselei Kisseleff. Jumătate o locuia el, jumătate o închiria... Dar de teatru, tot nu voia să se lase. Împreună cu câțiva colegi din vechea gardă și câțiva foarte tineri candidați la Institutul de artă dramatică, Iancu Merișanu bătea provincia, citeva luni pe an, în turneuri abil organizate. Câștiga binișor. Îi ziceau «maestre» și «domnule director».

Istoria camarazilor tineri succesele sale din trecut. Colegii mai vîrstnici i le confirmau. Avea tot felul de fotografii în toate capodoperele dramaturgiei universale.

E drept că nu el era personajul central, dar azi alături de Nottara în «Regele Lear», miine la dreapta lui Liciu în «Viforul», poimîine în stînga lui Aristide Demetriad în «Hamlet», — începea să fie confundat cu aceștia și să fie pomenit de cite ori era vorba de gloriile

rampei românești.

Cum venise la București de la un Teatru Național din provincie, vorbea mereu de rivalitatea lui cu principalii actori locali. Ziariști tineri, esteți, cronicari pretențioși cu actorii care jucau în permanență, îi aduceau elogii, fiindcă maestrul Merișanu-Fortimbras nu mai apărea pe nici o scenă bucureșteană și era, deci, invulnerabil. Trăind în legendă, era mai mare decît toți cei care înfruntau zilnic ingrata realitate. N-aveai cum să-l ataci, așa că nu puteai decît să-l lauzi. Gloria lui Fortimbras creștea în fiecare zi. Părul îi încăruntise. Îl purta lung, ca pe vremuri. Își făcuse un splendid cap de cabotin romantic, impresionant.

— Tot una e capul... cu al lui alde Manolescu ori Calboreanu? spunea el presei teatrale de la cafea, uitîndu-se în marea oglindă din fața mesei.

Multă vreme și-a purtat Fortimbras silueta prestigioasă pe Calea Victoriei și în capitalele de județ.

Se vede că lui Dumnezeu îi mai trebuia o celebritate în distribuția pe care o pregătea la un spectacol de gală, în cer, fiindcă s-a gîndit într-o zi să ceară și concursul lui Merișanu-Fortimbras.

Tragedianul neamului își luă vagonul stelar, compus dintr-o rachetă perfecționată, și porni să joace în paradis o piesă nouă a lui Shakespeare, scrisă în colaborare cu Sofocle și cu Molière, o feerie-balet, în care apăreau actorii Roscius, Talma, Irving, Sonenthal, Mounet-Sully și doamnele Rachel, Sarah Bernhard, Eleonora Duse și Aristitza Romanescu. În vreme ce el participa la prima lectură a op. dramatic scris într-o ilustră colaborare, pe pămînt camarazii lui Fortimbras, Sindicatul artiștilor și generația nouă de publiciști, îi pregătiră o inmormintare solemnă.

Început
de
an școlar

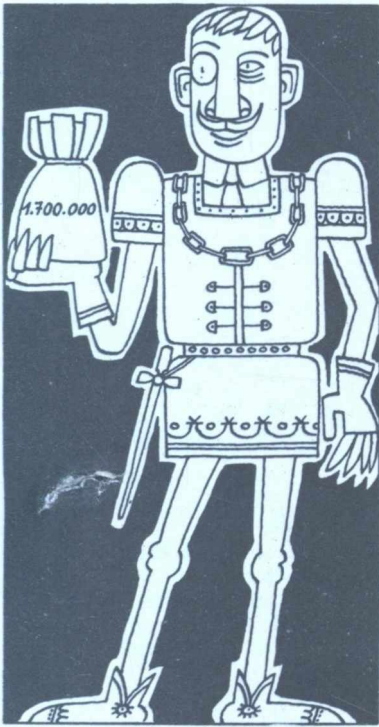
- Umbă-nceț să nu se scoale!
spune grijului bunicu'
- Cît de dulce e cînd doarme!
— Ce frumos respiră Nicu.
- Pune-i ceasul să-l deștepte!
— Pune-i sandvișu -n ghiozdan.
- O să-i fie iar de mine
greu, copilului, un an...
- Pune-i, maică, și ciorapii
colo jos lingă ghetuțe.
- Chiar așa, șopti bunica,
ia priviți-l, ce drăguț e!
- Mult mă tem c-a prins băiatul
început de astenie.
- Oare n-o să-l certe nimeni?
— Oare n-o să întîrzie?
- N-o să-l invidieze ceilalți
că-i atît de bun la școală?
- O avea lumină-n bancă?
— Nu l-o prinde vreo răceală?
- Să-i mai pun o flaneluță.
— Să-i mai dau o baclava.
- Telefon o fi la școală?
Dacă-i trebuie ceva?

.....
Și «jelindu-l» de cu seară
și gîndindu-se la toate,
Noaptea-ntreagă se frămîntă
trei fînte-ngrîjorate.
Oboseala se strecoară
printre ei ca o nălucă,
Pînă cînd, de-atîta zburcium,
cad de somn pe unde-apucă.
.....
Dar copilul se deșteaptă
înainte tuturor,
Fără teamă, fără zgomot,
fără ceas deșteptător.
Sare-n sus ca o săgeată,
face duș cu apă rece,
Se îmbracă la iușeală
și-n sfîrșit, cînd dă să plece:
— Hai! treziți-vă odată!
de pe prag le strigă picu',
C-o să pierdeți pîn' la urmă
condica de la serviciu.

VICTOR HÎLMU

celebru

EFTIMIU

Trebuiau să vorbească vreo doi-sprezece actori și ziariști bucu-reșteni, plus un delegat de la Iași, plus delegatul actorilor de turneu.

Cel dintîi începu președintele Sindicatului, care răsuci citeva fraze sonore, lăudă inima de aur a răposatului, vorbi de soarta actorului român, aminti cît a făcut el personal, președintele, pentru colegii săi atît de ingrați și lăsă altora grija de a înșira creațiunile artistice ale defunctului.

Nici al doilea vorbitor nu pomeni de rolurile jucate de Iancu Merișanu-Fortimbras. După ce plinse și el soarta bietului actor român aruncat pe drumuri, după o viață de jertfă pe altarul artei naționale, cedă altui comedian locul de la marginea mormintului. Acesta aduse elogiul avocatului care cîștigase de la stat 1 700 000 lei pentru prematurul pensionar astăzi decedat.

Nici al patrulea orator nu-și aminti de vreo creație faimoasă a lui Fortimbras. Își încheie cuvîntarea cu considerațiuni generale asupra situației morale și materiale a unei bresle artistice, într-o țară invadată de filmul străin și făcu o elogioasă intervenție la ministerul artelor, insinuînd că ar trebui să-l aibă în vedere și pe el, modest slujitor al Thaliei, neglijat de regimurile precedente. Al cincilea orator își începu orațiunea funerară cu această frază nenorocită:

— Am avut plăcerea să vorbesc și la înmormîntarea scumpului nostru Catopol...

Al șaptelea, al nouălea, al doi-sprezecelea vorbitor își ținură cuvîntarea fără să pomenească de creațiunile artistice ale defunctului.

Nădejdea era la ultimul delegat, bătrînul actor de provincie, care cunoștea activitatea integrală a lui Fortimbras-Merișanu, fiindcă jucaseră de multe ori împreună.

Eminentul societar din capitala Moldovei a început să citească un discurs interminabil, în care vorbea numai de el și de mizeriile pe care i le făcea noul director, care umbla să-l pensioneze.

— Spune și ceva despre răposat! Laudă-l și pe el! Spală-ne obrazul! Îl imbiau cîțiva actori din asistență.

Corifeul ieșean își întrerupsese lectura... Căuta să-și amintească o ispravă actricească a marelui maestru prohodit, dar nu prea-l vedea strălucind.

— Zeci de ani a onorat Iancu Merișanu scena română... Roluri peste roluri... creații peste creații... a fost măreț... a fost sublim... N-am să uit niciodată... eram cu el... sînt aproape treizeci de ani de atunci... Trebuia să jucăm la Galați... nu-mi aduc aminte în ce piesă... ne duceam cu vaporul, de la Brăila... Ingenua trupei s-a aplecat prea mult peste balustrada vaporului și a căzut în Dunăre... Ei bine, intristată adunare!... Fortimbras s-a aruncat în valuri și-a scăpat-o cu prețul vieții lui!

— Veșnica lui pomenire! se repezi, plictisit, preotul, care așteptase în zadar, ca și dumneavoastră, iubiți cititori, să afle în ce roluri se afirmase marele tragedian al neamului...

Moralistii

«A lua de-a gata mierea din stupină
Cu tot cu faguri, și a o devora
E-o acțiune, pe onoarea mea,
Prădalnică, nedemnă și meschină.
Eu țin pe-această cale-a-mi exprima
Respectul meu profund pentru albină»
În felul ăsta și-a-ncheiat discursul
Plin de bun simț și elocvență, ursul.

«Hoția, lăcomia și-alte culpe
De care nu mai vreau să mă ocup
Le-nfierez», a spus cumătrul lup
Aplaudat din plin de doamna vulpe.

Și toți pe rînd, mimînd onestitatea,
Au combătut cu vigilență trează
Diverse vicii ce dezonoarează:
De pildă, iepurile, lașitatea...
Pisica, lenea, leul, îngîmfarea
Și-abuzul de putere, lipitoarea,
Parazitismul și cupiditatea,
«Ce nu cadrează cu societatea
În care ne desăvîrșim splendoarea».
Măgarul zise că-ncăpășinarea
E-o tară ce se cere lichidată
Și că-i decis, firește, s-o combată
Cu toată energia și vigoarea.

Eu asistam ascuns și nevăzut
La toate cîte s-au mai dezbătut
În adunarea asta estivală
În care animalele au vrut
Să se discute chestii de morală

Și-au trîncănit cu vervă și antren
Cu toatele, cam în același gen,
Acolo în poiana dintre brazi
Probabil că mai trîncănesc și azi.
Drept care eu, poet și gazetar
Ce trebuie să public în ziar
La cererea redactorului șef
Un lung articol plin de energie
În care să vorbesc despre beție
Și despre pasiunea pentru chef
(O pasiune antisocială
Supusă diferitelor urmări
Ca, de exemplu, punga veșnic goală
Și mersul sufletesc pe trei cărări)
Am hotărît, gîndind într-un tirziu,
Articolul cerut să nu-l mai scriu
Știînd că azi nici nu mai am măsele
De-atîtea șprițuri cît am tras la ele...

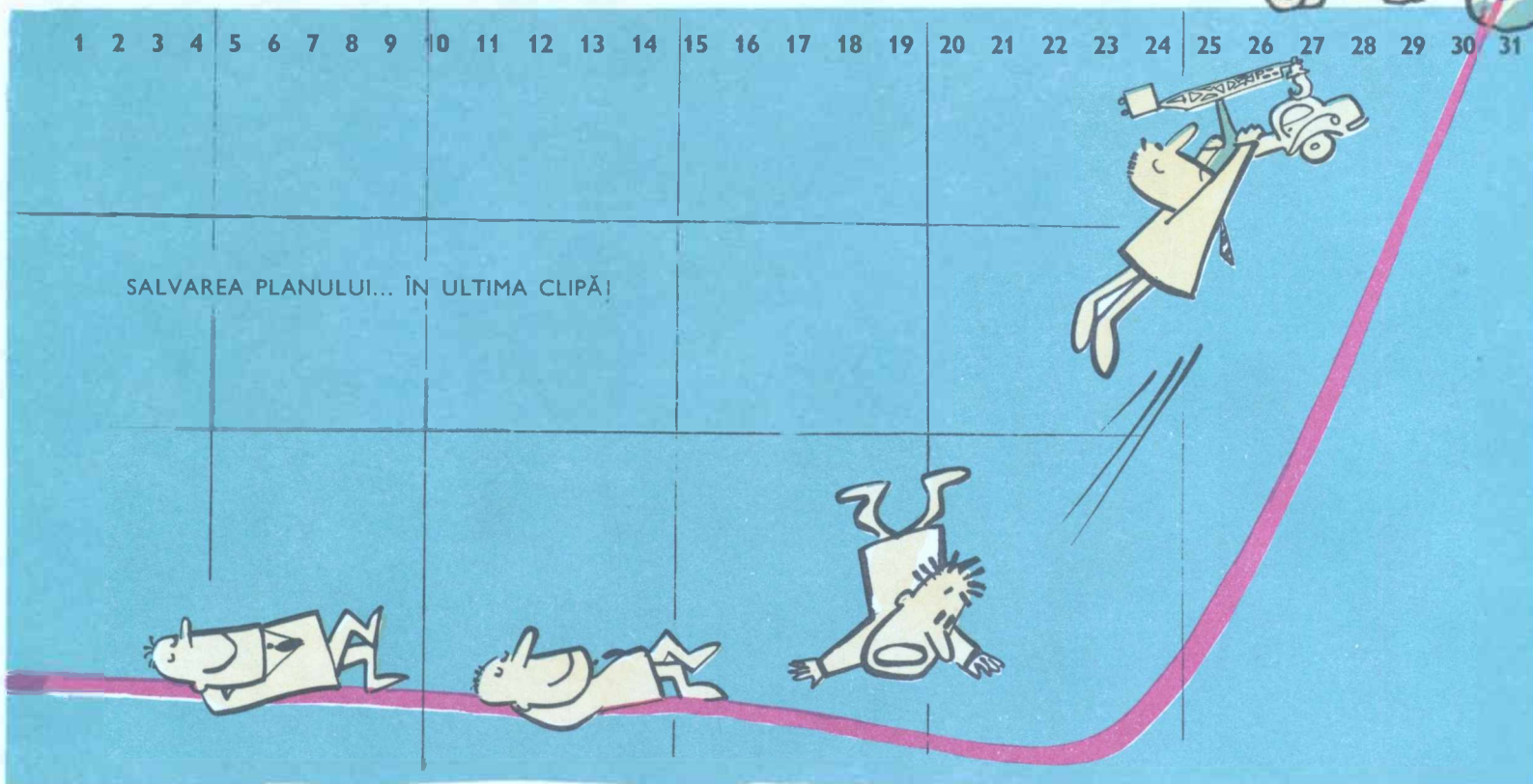

CIK DAMADIAN

DIN ISTORIA MARILOR INVENȚII

— Dumneavoastră ați descoperit agricultura?
— Da! Eram vegetarian...!

SALVAREA PLANULUI... ÎN ULTIMA CLIPĂ!

CU RESPECT

TOVARĂȘULUI HANESCU CONSTANTIN, DIRECTOR AL G.A.S.-ULUI APOLD-SIGHIȘOARA

Sintem convinși, tovarășe director, că această misivă o să vă găsească în cele mai fericite clipe ale vieții. Sintem convinși că misiva noastră nu va izbuti să întunece luminoasele d-voastră idealuri pe linie de «după mine potopul». Nu ne-am grăbit cu expedierea rindurilor de față întrucât am aflat că pînă de curînd v-ați bucurat de bine-meritul concediu anual și n-am vrut să riscăm ca în lipsa d-voastră altcineva să citească scrisoarea. Știți cum sînt unii oameni: le place să facă din țîțar armăsar, deși în ceea ce vă privește nu e cazul. Ar fi poate cazul să depistați unii prieteni care să vă aducă un serviciu făcînd din armăsar țîțar.

Acum, întrucît v-ați înapoiat din concediu, plin de noi forțe, deși nici cu forțele vechi nu ați dat chics în tot felul de manevre, să sperăm că aerul puternic de munte și valurile înspumate ale mării v-au întărit suficient sistemul nervos ca să citiți calm, așa cum șade bine unui director cu picioarele pe pămînt, fie și pămînt îngrășat de cele 500 kg sfeclă putrezite prin grija d-voastră directorială. Dar să lăsăm de o parte sfecla — tovarășe Hanescu. Dacă i s-a năzărit să putrezească, să fie sănătoasă. Treaba ei. Fiecare își făurește destinul cum socotea de cuviință. Unul putrezește, altul pleacă în concediu. Să ferească dumnezeu de invers. Și așa precum vă sfeclam... vrem să spunem așa cum vă spuneam, au răzbătut pînă la noi vești despre spiritul d-voastră gospodăresc. Mare lucru e să îndrăgești o Gospodărie cu G mare. Dar a îndrăgi o Gospodărie cu G mare înseamnă eforturi și tragere de inimă în stoc supranormativ.

D-voastră, mai modest, ați început prin a iubi o gospodărie cu g mic. Vorba proverbului: «Mai bine mic decît nimic». Nu știm dacă există un asemenea proverb, dar, oricum, aici e potrivit, deși salariații G.A.S.-ului pe care îl conduceți, referindu-se la spiritul d-voastră gospodăresc, susțin că decît mic mai bine nimic. De altfel, sinteți un mare admirator al înțelepciunii proverbelor. Astfel, apreciați în mod deosebit adevărul oglîndit în zicala: «Vrabia mălai visează». Suflet mare, cum vi s-a dus buhul, ați aflat că la gospodăria cu g mic a părinților d-voastră o groază de vrăbii visează mălai, fără să-l poată obține. Și atunci ați încărcat cu preț redus o jumătate de tonă mălai, aparținînd G.A.S.-ului, transferîndu-l la 150 km depărtare în hambarul părintesc. Mălaiul nu l-ați expedit «par avion». L-ați expedit «par camion». Vehicul al G.A.S.-ului. Și l-ați trimis loco Curtea de Argeș, ioco plată benzină, uzaj, ulei. Mde, micuță, gospodăria părintească, trebuia încurajată. În definitiv, părinții sînt aceia care v-au dat piine. Să nu le dați d-voastră nici măcar mălai?

Pe cit de trainic s-a dovedit atașamentul față de părinți pe atît de firav s-a dovedit atașamentul față de subalterni. Pesemne ați fumat mult în anii primei tinereți, fiindcă și acum în discuțiile cu subalternii,

sinteți plin de fumuri. Arogant, zeflemitor, respingeți orice fel de propuneri venite din masă. Numai pe cele venite de pe masă nu le respingeți. Adevărat, acestea nu sînt propuneri, dar în schimb sînt foarte hrănitoare și apetisante. Și întrucît nici o dispoziție nu cere ca un director să fie un ascet, sa fie un sfînt, ori să fie călugărul din vechiul schit, d-voastră v-ați construit un «schit» mai modern, reprofilat întru slujbe mai lumești. Bineînțeles, construcția de lingă stupine, înălțată întru domnul, a fost plătită din banii întru Gospodărie. Pentru ca totul să decurgă legal, ați intitulat «schitul» cameră de oaspeți, deși la Gospodărie, chiar la sediul ei central, mai există o cameră de oaspeți. Dar ce e drept, e drept. La proaspătul «schit» poposeau din seară și pînă în zori tot felul de musafiri de Odobești, de Murfatlar, de Cotnar, de Panciu, tot oaspeți la sticlă sau la damigeană. Și aici, lingă stupine, sub directoriala d-voastră oblăduire și cu experta îndrumare a protejatlui d-voastră Lupu Roman se desfășurau veritabile chiolhanuri, care trezeau din somn pînă și pe trîntorii care moțâiau alături în stupi.

Ar fi nedrept din partea noastră, mult stimată tovarășe director, dacă nu am aminti cu acest prilej și pe colaboratorul d-voastră cel mai apropiat, pe inginerul-șef Sirbu Octavian, un om despre care nu se știe dacă toată ziua umblă beat de fericire, sau umblă beat de Drăgășani. Altminteri, om descuscăreț. De pildă, cînd d-voastră plecînd în concediu ați omis să dați dispoziții pentru scoaterea sfeclă de pe o suprafață de 4 hectare, dumnealui, Sirbu, n-a stat de lemn Tănase. A stat de lemn rozé. După ce și-a revenit, restabilindu-și echilibrul omenesc, a prins să numere oamenii în subordine. Avea 92. Probabil însă că nu i-au plăcut ochii celor 92 și a recurs la alți 24 ochi aparținînd celor 12 oameni plecați în concediu. I-a rechemat, de ce credeți? Să strîngă sfecla. Cei 92 de oameni pe care îi avea la îndemînă nu l-au satisfăcut. Dar sfecla de pe cele patru hectare n-a mai avut răbdare să aștepte pe cei 12 și a putrezit fără să zică pis. Precum n-ați spus pis nici d-voastră, tovarășe Hanescu, cînd producția de pe 14 hectare de porumb boabe ați trecut-o la porumb siloz pentru hrănirea vitelor. Poate o să aflăm acum de ce n-ați întocmit actele corespunzătoare. Nu vi se pare că ați cam umblat cu «calde porumbielu»? E drept că boii și tovarășele lor de viață vacile au consimțit să rumege porumbul fără acte justificative, dar nu v-ați gîndit că de obicei controalele în scripte nu sînt făcute de cei care se uită la poartă nouă? Dacă ați fi crezut cumva în superstiții, probabil că dîndu-vă cineva în bobi, v-ar fi ieșit siloz pe drum de seară sau control de treflă. Ferit-a sfîntul, activitatea d-voastră să nu fie urmată de un careu de popi.

Prețuite și neprețuite tovarășe director, de vreme ce în mod obișnuit d-voastră vă încălziți cu combustibil termonuclear de struguri și de prune, nu înțelegem ce nevoie ați mai avut pentru încălzirea căminului să folosiți lemnele? Și, mă rog, dacă v-au trebuit lemne ce nevoie ați avut de tractor? Și, mă rog, dacă v-a trebuit tractorul Gospodăriei să vă transporte lemnele, de ce l-ați imobilizat două zile? Și, mă rog, dacă l-ați consemnat două zile, de ce n-ați plătit transportul? Și, mă rog, dacă nu ați plătit transportul și dacă, mă rog, nu ați etc. etc. etc., de ce vă mirați că forurile în drept au luat măsurile necesare? Și, mă rog, dacă le-au luat, de ce nu le-ar fi luat?

Cu aceasta, tovarășe director, noi am terminat. Să sperăm că și dumneavoastră!

Cu respect,
«URZICA»

PĂTURI

ACTUL I

Se petrece într-o dimineață de vară, către orele zece, la depozitul I.C.R.T.I. din București, Bulevardul Tudor Vladimirescu nr. 28.

Cald, cald, cald!

La birouri, funcționarii se lichefiază sub cămăși și funcționarele se dospesc sub farduri.

Șefa depozitului, tovarășa Elena Mocanu, încearcă să-și încarce stiloul și are toate motivele să fie enervată. Întii, pentru că stiloul era defect și, al doilea, fiindcă cerneala din sticlă este absentă.

DUMITRESCU: (se oprește în fața biroului ei) Bună dimineață!

ȘEFA: (aruncându-i o privire de detectiv particular de la filmul mut) Ce vrei?

DUMITRESCU: Două pături.

ȘEFA: Pături pe căldura asta?... Du-te dracului!

DUMITRESCU: (trăsnit) Eu?

ȘEFA: Nu dumneata, stiloul... S-a stricat... (aruncă stiloul pe birou) Delegație ai?

DUMITRESCU: Firește! (îi dă delegația) Poftiți...

ȘEFA: (după ce citește delegația) Și cine ridică păturile?

DUMITRESCU: Eu... De vreme ce am delegație?

ȘEFA: Dar de unde știu eu că dumneata ești așa de pe delegație?

DUMITRESCU: Poftiți buletinul... (i-l dă)

ȘEFA: Păi de ce nu mi l-ai dat până acuma?

DUMITRESCU: Fiindcă mi-ați cerut întâi delegația.

ȘEFA: (aruncându-i o nouă pereche de ochi detectivești. De data aceasta însă, Scotland Yard) Mi se pare că dumneata ai chef de vorbă. (cercetează atent, buletinul) Așa nu ești dumneata...

DUMITRESCU: (suride) Cum să nu fiu eu, dacă sint!...

ȘEFA: Nu semeni din profil... DUMITRESCU: Dar fotografia de pe buletin este «din față».

ȘEFA: Atunci de ce vorbești cu mine din profil? Ești căsătorit?

DUMITRESCU: Nu.

ȘEFA: Pe buletin scrie că ești! DUMITRESCU: Da! Scrie, fiindcă atunci când mi l-am scos eram... Între timp însă am divorțat.

ȘEFA: Și de ce n-ai făcut rectificarea?

DUMITRESCU: Fiindcă, peste două săptămîni, mă însor din nou și fiindcă pe buletin tot scrie «căsătorit», de ce să mai fac birocrațism?

ȘEFA: Și nici delegația nu e-n regulă... Numărul de cont nu e scris destul de clar.

DUMITRESCU: S-ar putea, că avem o mașină de scris cam bilbită.

ȘEFA: Mașina sau dactilografa? DUMITRESCU: Dactilografa are o dicțiune impecabilă. Joacă și în echipa noastră de teatru de amatori...

ȘEFA: Se poate, dar — eu —, aicea, fac slujbă, nu teatru de amatori. Ia-ți actele și du-te la depozit să vezi dacă sint pături.

DUMITRESCU: (pleacă și se întoarce peste 10 minute) Sint, tovarășă!

ȘEFA: (ca și cum el ar fi în stradă și ea l-ar privi de sus, de la etajul III din bloc) Ce să fie?

DUMITRESCU: Pături... Tovarășul gestionar mi-a spus să vin la dv. să-mi faceți factura și pe urmă să mă duc să le ridic.

ȘEFA: (mai urcă privirea cu două etaje) Dar, ce? Dumneata crezi că la noi e «Alimentar» să fii servit imediat? La noi e depozit și trebuie să fii programat...

DUMITRESCU: Da, dar eu am dispoziția ca azi — până la 12 — să fiu cu păturile la întreprindere.

ȘEFA: Atunci să-ți le dea cine ți-a dat dispozițiile... Astăzi e vineri și nu te mai pot programa... Mîine, simbătă, la fel, că e ziua noastră cea mai aglomerată. Prin urmare, te programez pentru luni...

DUMITRESCU: Nu se poate...

ȘEFA: Atunci pentru miercuri, dacă nu-ți convine luni... Miercuri, la orele 13... Am terminat.

DUMITRESCU: (scărpinîndu-se după ureche) Phiuuu! Fi-r-ai a dracului tu să fii!

ȘEFA: (cu ciocuri de uliu în ochi) Cine?

DUMITRESCU: Căldura asta de afară pe care am umblat degeaba toată dimineața! Vă salut!

ȘEFA: Umblă sănătos!

ACTUL II

Și, Dumitrescu a umblat sănătos pînă miercuri la orele 14. Firește, la ora 14, tovarășa Mocanu nu l-a mai primit, spunîndu-i să vie altă dată. Drept care, a doua zi, joi la 8 dimineața, Dumitrescu al nostru se afla la poarta depozitului I.C.R.T.I. unde, portarul i-a comunicat că — în conformitate cu ordinul tovarășei Mocanu — nimeni nu poate intra înainte de ora 9, și, totuși, ce-a făcut, ce-a dres, Dumitrescu a intrat și iată-l, vorba pleonasmului, revenit iarăși din «nou în fața biroului șefei de depozit».

ȘEFA: (unde o fi găsit printre rechizitele de birou frigarea pe care parcă a înghițit-o?) Ce e cu dumneata aici la ora asta?

DUMITRESCU: (încercînd un suris de probă) Păiii... Fiindcă ieri am întîrziat o oră, am venit azi cu un ceas mai devreme. Știți... legea compensației.

ȘEFA: Și ce poftesti? DUMITRESCU: Păturile... Două pături, mari și late.

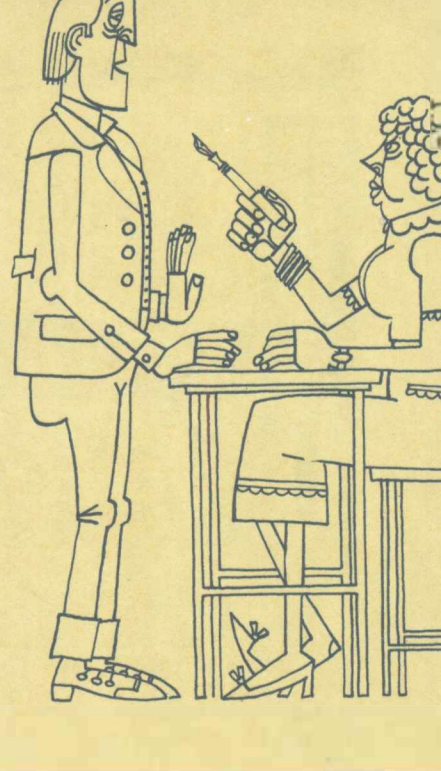
ȘEFA: De la ce întreprindere ești?

DUMITRESCU: De la Întreprinderea 3 Izolații București, cu delegație eliberată de către M.I.C.

ȘEFA: Ce e aia Me-i-ce?

DUMITRESCU: Ministerul Industriei Construcțiilor.

ȘEFA: (îmblînzită oarecum ca un căfel rău scărpinat pe spate) Păi de ce n-ai spus de la început, tovarășe? O să-ți dăm păturile imediat. (Începe să caute într-un sertar dosarul respectiv pe care, negăsindu-l nici după a doua verificare, își împreună mîinile ca pentru rugăciune asemenea puiului de pre-

pelică din nuvela lui Brătescu-Voinesți) Extraordinar! Mi-a dispărut dosarul dumitale din sertar! (făcîndu-și glasul dulce ca mierea de salcîm) Fii bun, te rog, și du-te alături la tovarășa Tanți.

Dumitrescu a trecut în biroul de alături unde a găsit-o imediat pe tovarășa Tanți. I-a povestit toată tărășenia și dînsa, foarte amabilă, l-a privit drept în ochi și l-a luat la întrebări: «De unde e? Ce vrea? Dacă e însurat? Ce studii are? Ce face întreprinderea lui cu păturile?» și așa mai departe. După care a executat un suris lolobrigidian cu buzele violete ca și părul și, cu un gest, recent manichiurat, i-a arătat ușa.

— E-n regulă, tovarășe! Așteaptă afară pînă te chem.

Dumitrescu a ieșit și a început să aștepte afară. Cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de minute. În minutul 27, în primul mitan de așteptare, balonul a intrat în plasă, și Dumitrescu a fost poftit în birou.

Tovarășa Tanți i-a suris amabil și i-a prezentat dosarul cu pricina.

— L-am găsit...

— Ufff! Și pot să ridic păturile?

— Nu! Că nu e factura făcută...

Dar, și-o fac eu imediat. Ieși mata afară pînă e gata.

Și bietul Dumitrescu a ieșit începînd al doilea mitan de așteptare... În minutul 34, tovarășa Tanți a apărut în ușă și, surizînd ca o crainică de la televiziune, după ce a terminat ce avea de spus, i-a comunicat:

— Gata! Factura s-a trimis la tovarășa Mocanu s-o semneze. Te duci mata să ți-o dea și, pe urmă, poți să ridici păturile...

Într-un minut, Dumitrescu era protos în fața biroului tovarășei Mocanu, care, foarte atentă, meșterea ceva la stilou.

ȘEFA: Ce dorești dumneata?

DUMITRESCU: (suride, crezînd că, în conformitate cu o expresie curentă și vulgară, «vrea să facă mișto de el») Factura.

ȘEFA: Ce factură?

DUMITRESCU: Pentru pături...

ȘEFA: Care pături?

DUMITRESCU: Cele pe care am venit să le ridic de vinerea trecută.

ȘEFA: Buletinul dumitale.

Vreau SĂ FIU Original

Încă în urmă cu doi ani mi-am pus în gând să dau lovitura în regia de film în așa fel încât să rămână toată lumea tuț. Bineînțeles am fost de la început conștient că, dacă nu voi fi inedit, original, modern, trăsnit, uluitor, panoramic și tehnicolor nu voi putea avea pretenția să obțin calificative care să-mi deschidă drumul spre Mar del Plata, Cannes și Oscar. Trebuia să fac ceva ce n-au făcut alții, ce nu vor mai face alții, ce nu vor putea să facă alții, ce nu vor vroi să facă alții. Dar îmi trebuia un scenarist pe măsura mea. După multe căutări, telefoane, întâlniri, convorbiri și controverse inutile l-am găsit într-o dimineață, în timp ce se săpunea pentru bărbierit: era în oglindă și-mi zîmbea, fericit că-l descoperisem.

Bineînțeles că pornind la conceperea unui scenariu ce urma să fie prezentat unui asemenea regizor ca mine, n-am mai avut timp să mă rad și mi-am lăsat cioc. Așa se face că, după două săptămîni, una din condițiile stabilite era pe cale să se îndeplinească: începusem să fiu oarecum original și intrucît nici nu mă mai tundeam paream și nițeluș trăsnit. Scenariul l-am terminat repede; am muncit la el cam zece-cincisprezece minute și a încănut pe o singură foaie de hirtie, adică ce zic eu o foaie, că mi-a rămas o jumătate de foaie pentru caietul de regie. De altfel treaba asta cu scenariul nu trebuie să vă mire: eu sînt în tabăra care susține că scenariul e un vax, totul e regizorul, după cum sînt și în tabăra care susține că un film e mare cînd nu are vorbe, n-are dialog, nu spune nimeni nici «pis», toată lumea tace și iese filmul uriaș, în afară de faptul că fac parte și din tabăra care susține că un film trebuie făcut în așa fel ca să nu înțeleagă nimeni nimic. Numai atunci ești mare, că dacă te înțelege pe loc o sală întregă de spectatori, unde mai e subtilitatea, unde e superinteligenta, unde e supermodernismul, nu-i păcat de supervizion?

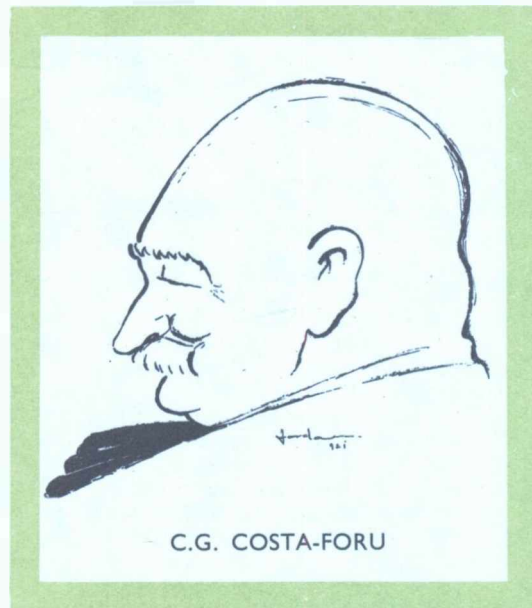
Pe urmă m-am gîndit la un operator. Îmi trebuia unul care să pună la pămînt tot ce-a fost operator înainte lui. L-am găsit. Operator 1965! Era în Cișmigiu, stătea cu capul în jos, cu picioarele în sus și filma un pensionar care bea un pahar de borviz. «Asta-i omul meu» mi-am spus. I-am făcut semn la gleznă: «Alo, maestre!» A făcut un salt și iată-l în picioare: «Ce vrei, dom'le, nu vezi că sînt în producție?» «Dar pentru cine filmezi?» «Momentan pentru nimeni!» Ne aflam în aceeași situație momentană, așa că m-am prezentat și i-am spus proiectele mele. S-a arătat încîntat. Apoi mi-a destăinuit concepția lui: Totul în filmele sale va fi filmat șui. «Bravo!» De la oameni vor apărea ori numai capetele, ori numai picioarele. Niciodată un om întreg. «Bravo! Rupem». Copacii vor fi filmați orizontal, iar cînd vor fi filmați vertical vor avea rădăcina în aer și crengile în pămînt. «Formidabil! Și unul va recita «Ce te legeni, codrule». I-a plăcut ideea. În sfîrșit, în ce privește unghiurile din care va filma, acestea vor fi la el triunghiuri, dreptunghiuri, romburi, dar în nici un caz unghiuri pe care le-au mai folosit și alții.

După ce am aranjat cu acest operator genial, el și-a revenit la poziția normală, adică picioarele în sus și capul în jos și a continuat să-și filmeze pensionarul care sorbea rar din paharul de borviz.

M-am gîndit la actori. Câți actori iau? Cu cît sînt actori mai puțini, cu atît iese mai în evidență geniul regizorului. Am vrut să iau trei. Două femei și un bărbat! Dar mi-a venit să-mi dau palme! Trei actori? Dar ce fac eu, film de mase? Doi! Doi iau! Un bărbat și o... nu! Unul! Dacă e mare, ajunge!... Și dacă e mare el, atunci eu unde rămîn? Că doi mari pentru un film e cam mult! O să iasă discuții că filmul e fantastic datorită lui sau că e grozav datorită mie, în orice caz părerile vor fi împărțite. Nu, domnule! N-am nevoie de actori! Fac un film cu voci! E o chestie unică! Senzațională! Filmul meu va marca o cotitură în cinematografie. Începuturile filmului au fost numai imagine fără sonor! Eu voi crea noul film al erei moderne: numai sonor fără imagine! Atunci a fost filmul mut. Eu viu azi cu filmul orb!

Doamne! Cum de s-au adunat tocmai în capul meu atîta talent, inteligență și spirit? De ce m-ai ales tocmai pe mine, doamne? Și dacă m-ai ales, de ce nu mi-ai băgat o pilă la cinematografie să mă primească regizor, nu să spună că sînt nebun? Că de doi ani deschid ușile la directori, la regizori, la compozitori, la scenariști, la scenografi, la toți am deschis ușile, dar zadarnic! Si de ce atunci cînd m-am plîns unuia dintre ei, a trebuit să aud din gura lui:

«Ai deschis ușile la regizori, la directori, la compozitori, la scenariști! De ce nu deschizi ușa și la un doctor?»

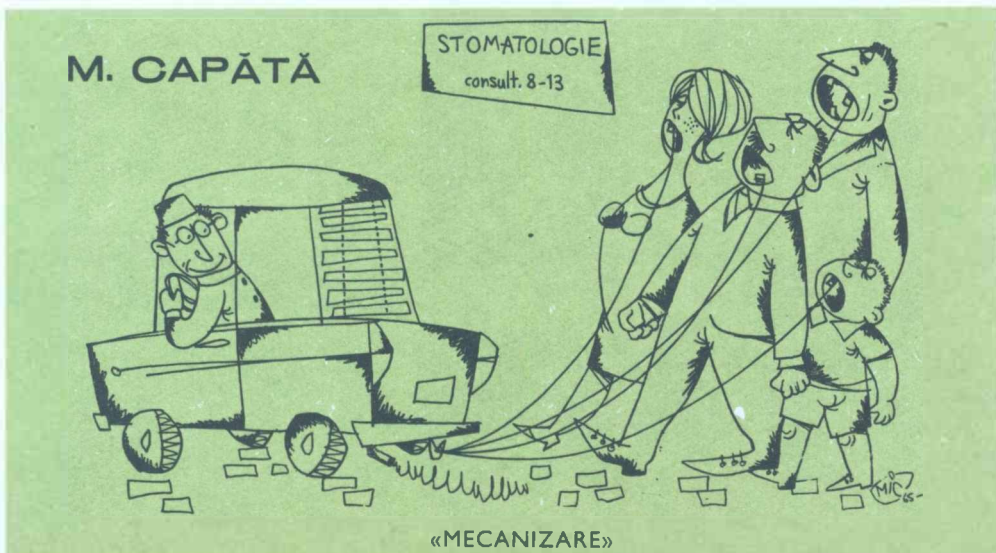
C.G. COSTA-FORU

DIN
EXPOZIȚIA
RETROSPECTIVĂ
A
CARICATURISTULUI

MARIN

VICTOR ION POPA

«MECANIZARE»

... Despre o pasăre

de G. HULUBEI

Am acasă-un papagal:
«Papa Gall» (!)

L-am luat
gata-nvățat
din talcioc.

E sculptat de la natură
serios — caricatură,
stil baroc
cu accente parnasiene.
Poartă (ca bunica) pene
și (ca nepoțelul)... cioc.

(Un respect cam echivoc
— și total nereciproc —
mă îndeamnă să-i spun «nene»).

E o pasăre isteasă.
Nu e (ca pisica) hoasă,
(ca nevasta) vorbăreață,
sau (ca mine)... un avar
cum îmi spune, la bufet,
un prieten ciubucar
cu pretenții de poet.

Nu prea mă pricep la soi,
totuși, pare-un exemplar
(după mine) cam bizar;
are în vocabular
numai un cuvânt: «Război»

Când urc tonul cu nevasta
(se întimplă — rar — și asta!),
îl aud strigând la noi:
— «Război!... Război!...»

Soacră-mea, dacă vreodată,
(cum i-e felul), supărată,
face-un pic de tărăboi,
iar: — «Război!... Război!... Război!...»

Câinele dacă îl latră,
Papa Gall nu stă de piatră,
ci — cu penele vilvoi —
îi aruncă dîrz: — «Război!...»

Cînd îl miaună pisica,
Papa Gall și-nfrînge frica
și-o întîmpină vioi:
— «Război!... Război!...»

Pin-aici, s-o spunem drept,
pare Papa Gall... deștept.
Dar...

...Cînd strănut sau cînd tresar,
cînd mi-ascut, cumva, creionul,
sau cînd sună telefonul,
cînd îmi bate-n geam vecina,
cînd aprind sau sting lumina,
cînd vorbesc, cînd dorm, cînd tac,
cînd vin, plec sau mă îmbrac,
cînd...

În fine, orișicînd,
zi sau noapte, marți sau joi,
nu aud decît... — «Război!»

— «Păi... curat scandal,
nene Papa Gall!
Ești de-a dreptul criminal!
Pericol social, total!
Provoci palpație.
Ce? Ai insolație?
În orice situație
să ceri conflagrație?»

Soacră-mea — cum e nervoasă —
(bună-i și o soacră-n casă!)
într-o zi, s-a-nfuriat
și...

Ș'apoi... l-am împaiat.

De-atunci, tace
și am... pace.

P.S.
L-am fixat pe-un pedestal
și-am scris:

«Asta-i Papa Gall,
as al lătrătorilor
și instigatorilor.»

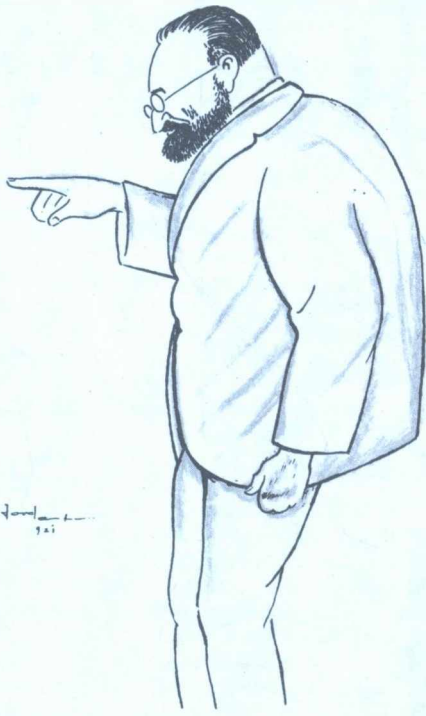
Aviz amatorilor!...

FRED GHENADESCU

În unele locuri legumele și fructele nu sînt
păstrate cum trebuie, ceea ce duce la degra-
darea lor.

— Dă-mi, te rog, un kil de roșii!
— Aveți sticlă?

ION SLAVICI

IORDA

MIHAIL SORBUL

GENTLEMANI ÎN CIRCUIT ÎNCHIS

de VICTOR PIȚIGOI

— **REPORTAJ SENZAȚIONAL
DESPRE MĂRINIMIA U-
NOR GURĂ-CASCĂ...**
— **EXISTĂ ULTRASUPER-
GENTLEMANI ÎN UNELE
G.A.S.-URI?...**
— **DESPRE CUM SE POATE**

**ORGANIZA O HARABA-
BURĂ PERFECTĂ...**
— **O AFACERE CU UN DEFI-
CIT STRĂLUCIT...**
... **ȘI ALTE CIUDĂȚENII
VEȚI AFLA DIN CELE DE
MAI JOS.**

«Pe Calea Victoriei ploaia cu găleata. Picături mari se prelingeau de pe pinza umbrelei și cădeau jos, pic-pic. Cineva a venit și mi-a spus:

— Dă-mi umbrela!

I-am dat-o și am pornit mai departe. Ploaia mai virtos. Picături mari se prelingeau de pe pălărie, pic-pic. Cineva a venit și mi-a spus:

— Dă-mi pălăria!

I-am dat-o. Ploaia și mai virtos. Picături mari mi se prelingeau pe chelie, pic-pic. Cineva a venit și mi-a spus:

— Dă-mi...

Instinctiv, m-am apucat cu mâna de chelie. Continuă:

— Dă-mi galoșii!

I-am dat. Picături mari pătrunseră în pantofii: fleoșc-fleoșc. Iarăși cineva:

— Dă-mi pantofii!

I-am dat. În scurt timp, am dat și ciorapii, cămașa, maioul și toate celelalte obiecte inventate după ce strămoșul meu Adam a fost izgonit în condițiuni atât de dezavantajoase din rai.

N-am mai umblat mult pe Calea Victoriei, pentru că a venit cineva cu o mașină și m-a dus direct la balamuc, unde stau și scriu aceste amintiri.»

* * *

Cele de mai sus le-am reprodus aici ca să înțelegeți și dumne-

voastră pină unde poate să meargă mărinimia la un nebun. Acum, să stăm să vedem pină unde poate să meargă mărinimia la un om normal. Pentru aceasta, să ne deplasăm la G.A.S. Redea, în regiunea Oltenia. Mai rar așa inimă de mamă, cum o au cei de acolo. Când e vorba să fie culanți, nu se uită la buzunar. Mai ales dacă e vorba de buzunarul statului, nu se uită deloc. Gentlemani!

De exemplu, cei de la G.A.S.-ul vecin, Brabova, au cerut niște utilaje agricole. Să ceri utilaje agricole în plină campanie agricolă, e ca și cum ai cere umbrelă în plin potop. Nimeni nu-ți dă.

Adică cum, nimeni? Ce, nu există și gentlemeni pe lume? Există, fraților! Există la G.A.S. Redea. Vreți mașini agricole în plină campanie? Pofțim mașini agricole, fraților! Și mai veniți și altă dată! Vai de mine, cu plăcere, nu-i nici un deranj!

Cît ai zice pește, utilajele au fost «împrumutate». Cei de la Brabova au rămas încințați, iar cei de la Redea au rămas exact cum ar fi rămas tata Noe, dacă ar fi împrumutat cuiva corabia chiar în prima zi a potopului.

Povestea s-ar fi terminat aici, dacă la Redea n-ar fi decît gentlemeni. Dar nu-s toți. Mai sînt și din ceilalți, negentlemeni. Aceștia au sărit ca arși:

— Ce ne facem, fraților?

— Cu utilajele?

— Dimpotrivă, ce ne facem fără

utilaje?

— Nu-i nimic — au răspuns optimiști gentlemanii — utilaje o să avem.

— Le luăm înapoi pe ale noastre?

— Le luăm pe ale altora.

Au stat mult și s-au gîndit: de unde ale altora? Pe ce mizează gentlemanii mărinimoși?

Mizează pe alții, și mai gentle-

le-au dat tractoare, le-au dat combine, le-au dat tot ce le-a trebuit. I-au rugat numai să le ia pe toate repede, că mai sînt și alții la rînd. Cînd ești supergentleman, ai clienți mulți: au venit și cei de la G.A.S. Rusănești, și cei de la G.A.S. Breasta, de la G.A.S. Șopirlița și alții. Toți au primit, pe rînd, tractoare, combine și alte utilaje agricole de sezon.

În sfîrșit, după ce s-a terminat distribuția inventarului agricol și au rămas supergentlemanii între ei, și-au pus și dinșii întrebarea:

— Ce facem acuma, că ne trebuie și nouă utilaje agricole?

Există o singură soluție: să găsească pe alții, și mai supergentlemeni ca ei. Un fel de ultrasupergentleman care să-i salveze din situație cu inima lor de ultrasupermamă.

Ei bine, în toată regiunea Oltenia, nu s-a găsit nici un ultrasupergentleman. Fără să-și piardă cumpătul, cei de la G.A.S. Corabia, au recurs frumușel la serviciile S.M.T.-ului, plătind pentru aceasta un fleac de 60 000 lei.

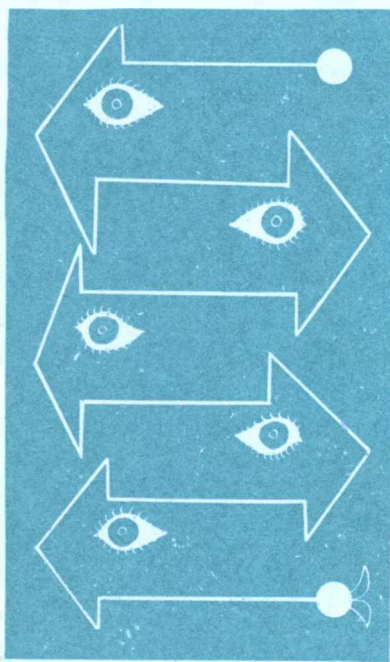
Plus timpul pierdut cu discuții, transportul mașinilor, etc.

Plus banii pierduți prin stagnerarea mașinilor pe durata transportului.

Plus harababura organizatorică produsă prin acest talmeș-balmeș de mașini trimise alandala de colo-colo.

Plus o mulțime de plusuri și mai ales o mulțime de minusuri în munca acestor ciudați gentlemeni, din respectivele G.A.S.-uri.

Cu aceasta, reportajul nostru s-a terminat. Iar dumneavoastră, dacă vă apucă ploaia pe Calea Victoriei, să nu opriți un necunoscut ca să-i cereți umbrela, pentru că, în cazul cînd nu-i nebun, sigur o să creadă că sînteți într-o ureche.

mani ca ei. Aceștia se găsesc la G.A.S. Corabia. Aici trăiesc adevărații supergentlemeni, pe lângă care cei din Redea nu-s decît niște simpli filantropi.

Așadar, cei de la Redea s-au dus la cei de la Corabia și au întrebat:

— Ne dați sau nu ne dați?

— Vă dăm, vă dăm!

De cînd cu ziua-a șaptea de munca lui sătul Chiar creatorul însuși a spus și el: destul! Și astfel fu creată siesta-n lume, care fu munca sa finală de maximă amploare, făcînd pe om cu chipul și-asemănarea sa I-a pus în creier forța de a perfecționa: Apare astfel vorba, tăcerea și misterul, Din simpla libelulă s-a tras elicopterul, A apărut un critic, apoi literatura, A apărut chifteaua, sarmaua, murătura și hepatita... Lenea urmînd cerescul har Crease schematismul din stilul lapidar, Succintul, rezumatul și spiritul ermetic, Algebra cea comodă din calcul aritmetic Și în geometrie, mergînd pe-aceeași pantă, Soluției «mai simple» i-a spus: «mai elegantă!» Căci chiulul e metoda și unicul model Prin care omul șmecher s-a păcălit pe el Și chiulul se învață cu-ncetul, se educă: În primii ani de școală e-un fel de dor de ducă,

Împinge pe elevul în uniformă, crud. Spre cinematograful cu «...căpitanul Blood», Pe urmă chiulul trece adult, pe plan subțire, Sub formă de fictive bilete de-nvoire, Dar astea sînt aspecte minore... Principial E chiulul ce se trage la mod «principial» (Vezi Ilf-Petrov: «Vișelul de aur»). Efectiv Vom denumi această metodă: «chiul activ»:

Eroul se frămîntă, aleargă, se zorește, Dispare, se aude din zare, și... chiulește. Din locul său de muncă el pleacă motivat Că e sau la ședință sau e la sindicat, «Și munca sindicală, cum știți...» etcetera Să-l ascultați ce spune: vă va documenta! La sindicat n-apare deloc că știi, «măi frate», «Ea, munca productivă e prima dintre toate», Nu-l căutați prin locul spre care a plecat Că nu-l găsiți acolo, e-un fapt omologat. Pretextul se găsește improvizat ad-hoc: Absența presupune prezența în alt loc! Această simplă frază nu-i spusă la-ntîmplare, Ea reprezintă purul proces de dedublare Al unuia ce spune că-i veșnic peste tot Omniprezență falsă lipsită de-antidot. Și chiulul se propagă, se-ascunde cu ardoare, Eufemistic are alt nume: delăsare, Adică gol de muncă (un chiul mult mai subtil Ce diferențiază pe om de crocodil).

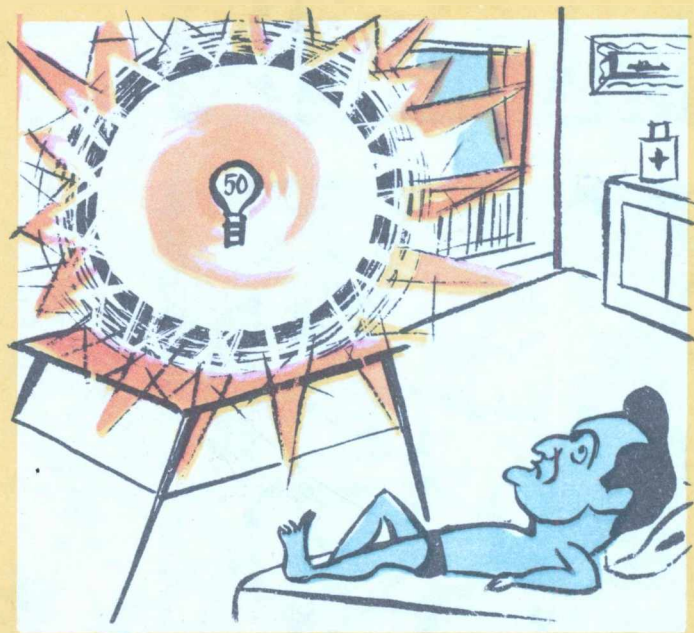
Teatrul Național — «Vedere de pe pod», regia Sică Alexandrescu
— Ce vezi, nene, acolo?
— Un nou succes pentru Sică!

Teatrul Municipal — «Nu sint Turnul Eiffel», in regia lui Valeriu Moiescu
Cîntece lumești

Teatrul Evreesc de Stat — «Idei pentru o revistă»
Manno Ripel: — Asta-i muncă de miner!

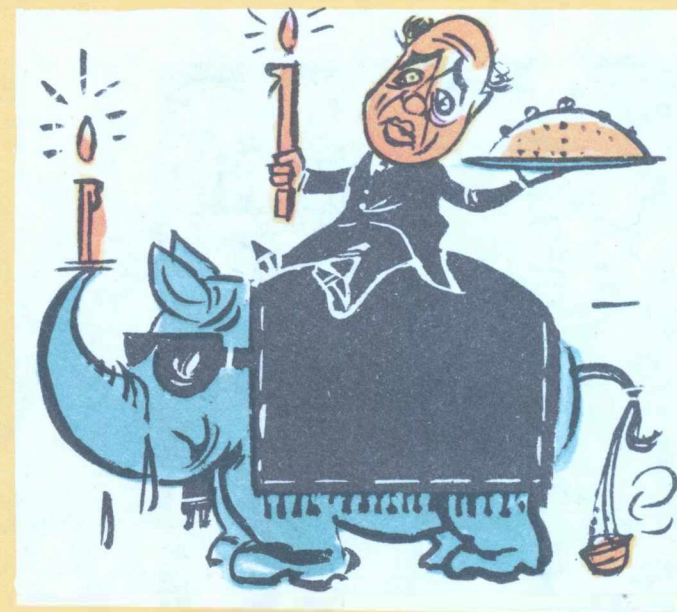
Teatrul Mic — O piesă de Dan Tărchilă: «Cu tot soarele pe masă»
—50 de volți!

Teatrul Nottara — «Omul care și-a pierdut omenia» de Horia Lovinescu
— În cele din urmă trebuie s-o găsec!

S
U
S
C
O
R
T
I
N
A
!

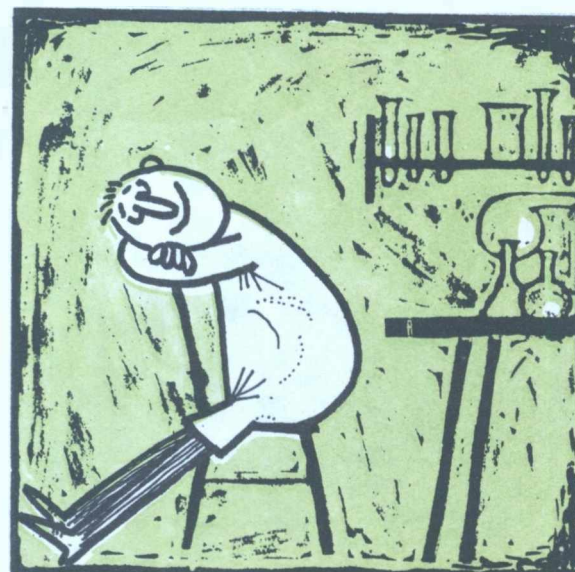
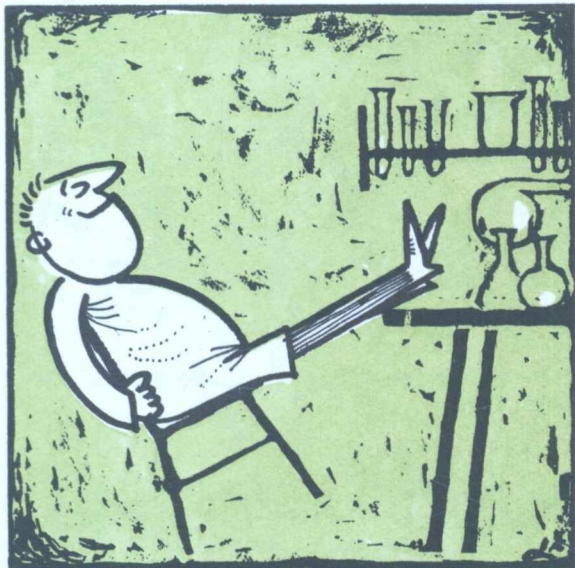
NEAGU RADULESCU

Teatrul Național — «Regele moare», de Eugen Ionescu
Autorul: — Bietul rege!

M. GROSU

Casa laborator a C.A.P. Bordei-Verde (raionul Făurei) deși este dotată cu aparatura necesară și dată în grija unui cadru tehnic de specialitate, nu duce nici un fel de activitate.

EXPERIENȚE

Fata cu

Hans Rudolf Kirk s-a născut în anul 1898. Este unul dintre cei mai de seamă scriitori ai Danemaricii. Și-a început activitatea literară prin anul 1920 ca publicist, făcându-se cunoscut opiniei publice daneze prin articole politice și eseuri de critică literară.

În romanele sale «Pescarii» (1928), «Argații» (1936) și «Timpuri noi» (1939), H. Kirk se manifestă ca un apărător al drepturilor democratice ale poporului său. În anul 1951 i-a apărut romanul «Banii diavolului», un protest împotriva distrugătorilor de valori culturale

și umane în timpul celui de-al doilea război mondial. În 1952, ca urmare la această carte, apare romanul «Klitgord și fiu».

În perioada ocupației Danemaricii, scriitorul H. Kirk a fost trecut pe lista neagră a proscrisilor, alături de numele lui Martin Andersen Nexø, al lui Scherfig, al poetului Helsted și al altor reprezentanți ai mișcării culturale progresiste din Danemarca.

H. Kirk este, de asemenea, și autor a numeroase povestiri, articole critice și schițe.

În acea dimineață, casierul Malmberg a întârziat la serviciu. Mătăhălos și greoi, ca un hipopotam, dădu buzna pe ușă, aruncă paltonul și răsuflând din greu se așază la locul său. Razele soarelui, pătrunzând prin fereastra uriașă a biroului, luminau capul lui mare și chel.

— Bine-o mai duci! spuse șuierind printre dinți bătrînul procurist Buktrup, din colțul său. E o porcărie ce faci! Întîrzi mereu și dai exemplu prost altora.

— Du-te de mă pirăște lui Kol și Knapp! se oțări Malmberg.

— Ei sînt stăpîni și pot veni cînd le place, spuse Buktrup. Ce, ai cheuit iar?

— Fetele! făcu cu ochiul casierul. Ferme-cătoare!

Buktrup dădu din cap supărat. Era bătrîn. Părul cărunt i se zburliase, mustățile i se lăsară în jos dezordonate, iar mărul lui Adam, proiement, părea un cartof care i s-a oprit în gîtlej.

Ziua, în biroul «Kol și Knapp», își depăna cursul obișnuit. Cum se arătau stăpînii, funcționarii se aplecau numaidecît deasupra registrelor și a mașinilor de calculat.

— Ascultă, bătrîne Buk! spuse Malmberg; cînd ziua de muncă se apropiase de sfîrșit. Hai să facem diseară un chef. Fac cinste!

— E ziua ta de naștere? îl întrebă procuristul, înviorîndu-se la față.

— Îți inchipui că aș sărbători-o pentru

că am îmbătrînit cu un an? Nicidecum. Pur și simplu trebuie să luăm cîte una mică, măcar din cînd în cînd, altfel o să ne ia dracu, n-o să mai putem rezista.

Casierul și procuristul ieșiră de la serviciu și porniră pe stradă. În fața unui restaurant luxos, Malmberg se opri.

— Cum, aici? se miră Buktrup.

— Da! incuviință Malmberg.

— Dar aici e scump! spuse Buktrup și de emoție era cit pe ce să-și inghită mărul lui Adam. Chiar prea scump. Și nu sîntem nici îmbrăcați...

— N-are a face — mergem!

Și Malmberg intră primul pe ușa turliantă. Lăsară paltoanele la garderobă. Zărîndu-se într-o oglindă enormă, Buktrup își dădu seama că hainele îi erau ponosite rău. Chelnerul șef, înclinîndu-se, îi pofti la o masă și Malmberg, degajat, ca un om din lumea mare, comandă trei feluri de mîncare, dulciuri, vin, iar pentru început cocktail.

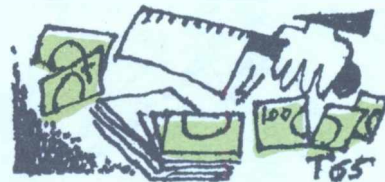
— Ce-i cu tine, ai primit vreo moștenire sau ai înnebunit? Nu orice funcționar poate să-și permită un asemenea lux.

— Nici un fel de moștenire. De la cine s-o primesc?

Acordurile muzicii răsunașu asurzitor. Aerul era înșesat de aroma mîncărilor, a vinurilor, a florilor și a parfumurilor. Femei frumoase ca în povești, bărbați elegant îmbrăcați mișunau gravi pe lingă masa lor. Chelnerul

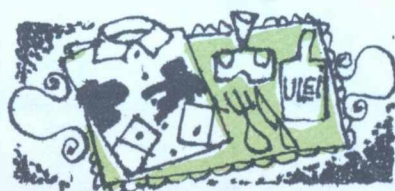
La restaurantul «Caraiman» din Bușteni stau nefolosite de mult două mașini electrice de tocat carne.

Au costat bani — nu pușini —
Însă stau de cîțiva ani
Și deci sînt două mașini
Care toacă de fapt bani.

Fabrica de confecții din Tg. Jiu a livrat unităților comerciale din regiunea Oltenia 4 000 de cămăși bărbătești pătate cu ulei.

Cămășile, fără-ndoială,
Au țesătură vegetală.
Deci, ca să nu se strice, ei
Le conservă în ulei.

M i c r o F o i l e t o a n e R i m a t e

de V.D. POPA

Zece din ospătarii din Ploiești înscrîși la cursul de ridicare a calificării n-au participat la nici o lecție.

Cînd au cursuri, ei, din plin,
Strigă «Vine!», dar nu vin
Căci confundă permanent
Lectorii cu un client.

În magazinul de legume și fructe din stațiunea 1 Mai din regiunea Crișana, condus de A. Macra, se consumă băuturi.

Magazinul suscită,
După cum, cred, observați,
Azi s-a specializat
Vinzînd struguri prelucrați.

tamburină

de H. KIRK (Danemarca)

ceva mai sus. În sănătatea ta, Buk!

Fură aduse cafelele. Malmberg comandă coniac și-i făcu semn vinzătorului de țigări. Cercetă cu atenție mărcile, neîntrebînd de prețuri și, în sfîrșit, își alege o țigară de foi groasă, de culoare închisă, cu o banderolă de aur; pe capacul cutiei era desenată o fată cu ochi negri dansînd cu tamburină. În cutie mai rămăseseră șase țigări și casierul îl rugă s-o lase pe masă. Buktrup tresări cînd văzu prețul țigărilor, însă Malmberg, imperturbabil, pufăia din țigara de patru coroane, ca și cînd le-ar fi fumat în fiecare zi.

— Nu-i proastă țigara! spuse Malmberg. Și fata de pe cutie e deosebit de frumoasă. E spaniolă sau cubaneză. Acolo ar trebui să mergem, în loc să mucegăim aici, la crocodilii ăștia hrăpăreți de alde Kol și Knapp.

— Și totuși, în viață, ei au inițiativă! spuse procuristul.

— Da, și e a dracului de bănoasă inițiativa asta. Dar cum se poartă ei cu slujbașii? Iată, tu ești procurist și primești salariul unui simplu funcționar, pentru că Kol și Knapp știu că la vîrsta ta n-ai să riști să renunți la post. Noi, funcționarii, sîntem nevoiți să fim complici la toate mașinațiile și potlogăriile lor. Dacă ți-ar veni în gînd să fugi cu casa de bani, a-i lua, desigur, bani furați.

— Filozofie, curată filozofie! spuse Buktrup, admirîndu-și extaziat scrumul ușor și strălucitor al țigării. Așa se petrece în viața de afaceri — fiecare se gîndește, în primul rînd, la profitul său. Goană după îmbogățire, asta-i inițiativă.

Malmberg își miji ochii și cobori glasul.

— Spune-mi, Buk, de ce crezi că te-am invitat astăzi aici? O să-ți spun tot eu. E masa de adio! Miine plec.

— Cum? Ce vrei să spui? Mina procuristului zvicni și scrumul i se scutură pe vestă.

— M-am săturat de viața asta de ciine

și nu vreau să rămîn și ultimele zile ale vieții mele în blestematul ăsta de serviciu, să mă usuc pentru o leafă de cerșeală. N-am familie. O să dispar...

— Unde? îl întrebă Buktrup, nedeslipindu-și ochii de pe el.

— Plec și o dată cu mine vor dispărea o sută douăzeci de mii de coroane. Asta ți-o spun numai ție, Buk, pentru că-mi ești prieten și aș vrea să mă înțelegi. O viață întreagă și-au bătut joc de mine, nu mi-au plătit niciodată cît mi se cuvenea, acum o să-mi iau singur răsplata.

— Ai înnebunit! O sută douăzeci de mii! Buktrup era cît pe ce să-și piardă răsflarea.

— Firma e atît de zgîrcită încît eu singur trebuie să duc și contabilitatea și casieria. În ultima vreme ea a cîștigat o mulțime de bani și amindoi șacalii își inchipuiau că aceștia stau intacti și în siguranță. Dar ei nu mai sînt acolo, pentru că se află în buzunarul meu.

— Imposibil! spuse bătrînul Buk, încercînd în zadar să-și inghită mărul lui Adam. Se poate oare lua atîția bani fără să se bage de seamă?

— Dacă-i vorba de contabilitate, las'pe mine, mă pricep eu. Și acum ascultă-mă, Buk, am toată încrederea în tine și o să-ți povestesc totul. Miine, la ora nouă dimineața, o să-i telefonez lui Kol — schimbîndu-mi vocea — ca din partea doctorului casierului Malmberg și o să-i spun că, cu părere de rău, trebuie să-l izolez pe bietul Malmberg la spitalul de infecțioși, intrucît e suspect de difterie. Înțelegi? La spitalul de infecțioși nu se primesc vizitatori și vor trece vreo două săptămîni pînă ce se va bănuî ceva. Apoi o să iau avionul spre Portugalia, iar de acolo în America de sud. Adio, bătrîne Buk!

— Nu te cred, spuse Buktrup, pîlînd. Miinile îi tremurau.

Malmberg băgă mina în buzunar, scoase portmoneul, îl desfăcu și-l întinse procuristului. Era plin cu bani.

— Să bem pentru vechea noastră prietenie. Buktrup era cît pe aci să-și verse paharul

(Urmare din pag. 13)

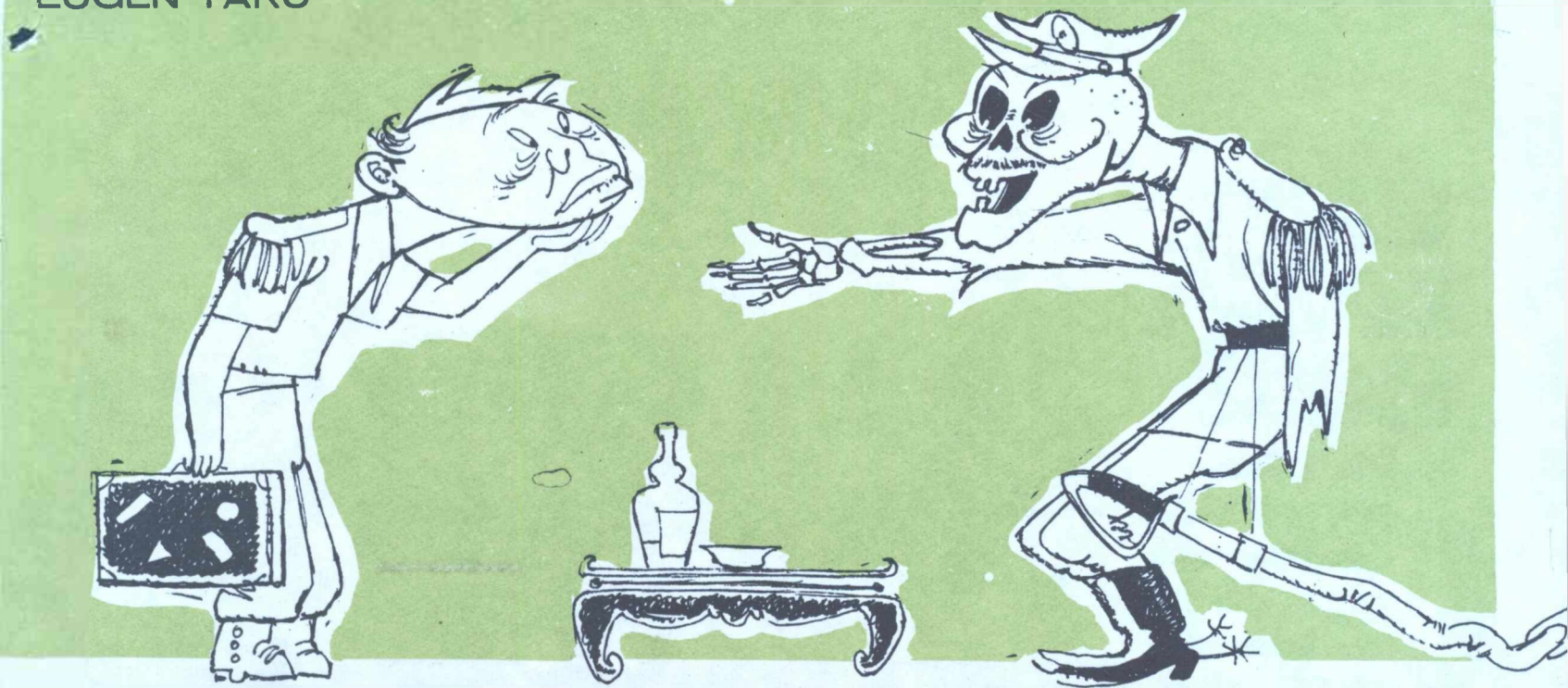

aducea, discret, mîncărurile și umplea paharele cu vin. Buktrup se gîndea că toate astea sînt ca în filme, unde aristocrații sînt arătați în cluburile de noapte. În hainele sale uzate și cu gulerul slinos al cămășii, se simțea foarte stînjinit. Într-o circumscripție de rînd ar fi fost mai la largul său.

— Noi am fost grozav de săraci, maică-mea spăla scările, spuse Malmberg. Era cît pe ce să înnebunească de bucurie cînd am intrat în serviciu. A trebuit să spele de două ori mai multe scări ca să-mi plătească învățătura la școala comercială. Au trecut mulți ani de cînd a murit și nici n-am apucat să-i povestesc că soarta mi-a hărăzit aceleași scări, numai că eu le-am urcat

EUGEN TARU

Premierul sud-vietnamez KY a vizitat recent pe CIAN KAI-SI

CIAN KAI-SI: — O mină de ajutor, colega?... Cu plăcere!

Naufragiul moștenirii

Treabă a fost apreciată de cercurile financiare din Elveția drept «cel mai mare scandal bancar al acestei jumătăți de secol». Cum însă «această jumătate de secol» nu are încă decît 15 ani, nu trebuie să ne pierdem speranța. Cine știe ce ne mai rezervă restul de trei decenii și jumătate.

Dar pînă una alta, în fruntea afișului se menține arestarea lui Julio Munos, principalul acționar al celor două bănci elvețiene care au dat faliment, una din Geneva, cealaltă din St. Gallon. De naționalitate și cetățenie spaniolă, Munos este în plus un înflăcărat admirator al dictatorilor fasciști — fie vii, cum e Franco, fie morți, cum e Trujillo. Și dacă de pe urma celui dintîi nu se știe exact cu ce s-a ales, devotamentul față de răposatul stăpin absolut al Republicii Dominicane i-a adus beneficii serioase: o mare parte din moștenirea

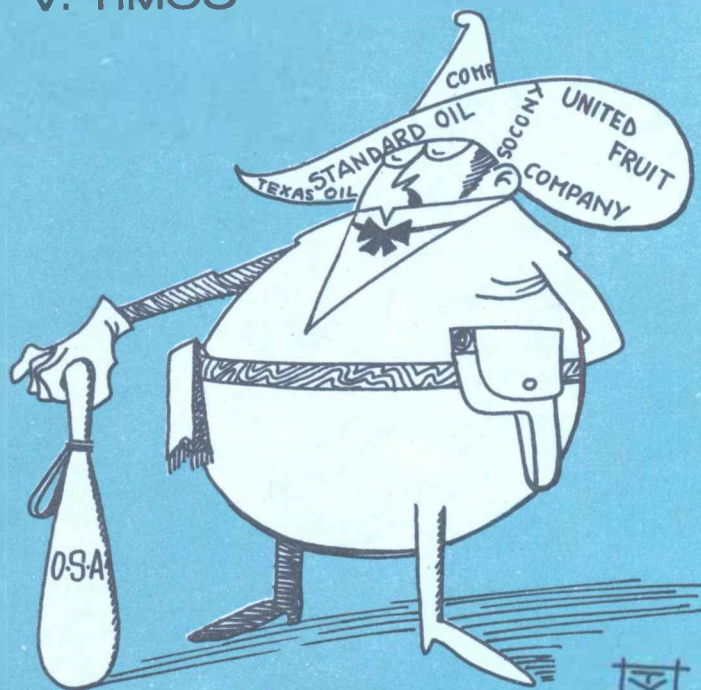
acestuia a încăput pe miinile sale.

După cum se știe, în jurul zecilor de milioane de dolari lăsate prin testament de Trujillo s-a încins o crîncenă bătălie. De fiecare parte a baricadei se găsește cite o garnitură de urmași — unii legitimi, alții din flori. Nemulțumiți cu sumele căpătate, ei se judecă și se răzjudcă pe la nenumărate tribunale europene și americane, în speranța că vor izbui să-și rotunjească moștenirea, unii pe seama celorlalți.

Iată însă că, odată cu Munos, s-au dat la fund și milioanele deposite în seifurile băncilor lui. Legitimii și nelegitimii nu mai au pentru ce să se războiască, așa că s-au coalizat acum împotriva bancherului falit. În sfîrșit, se au ca frații.

N. AURELIU

V. TIMOC

— Pe O.S.A. se sprijină liniștea și ordinea Americii!...

Sună ca titlul unui articol — venit tîrziu și inutil — la rubrica «Sfatul medicului». În realitate e un anunț pe care autoritățile sud-africane ar trebui să-l afișeze la adresa celor care vor să le viziteze țara. Aceasta e concluzia ce se desprinde din pățania lui George Paissis, așa cum a fost ea relatată de ziarul «New York Herald Tribune».

Paissis, un tînar grec originar din Cairo, a plecat în Republica Sud-Africană, unde are niște rude. Ajuns cu vaporul în portul Durban, grănicerii l-au privit lung și ostil.

— Cam oacheș! au opinat ei. Nu cumva ești negru?

— Care negru? s-a mirat tînarul. Sint grec. M-am bronzat în timpul călătoriei. Am făcut băi de soare, ca majoritatea pasagerilor de pe vas.

— Ca majoritatea? s-au burzului grănicerii. Foarte rău! În țara asta, nu majoritatea dictează, ci minoritatea. Minoritatea albă!

Și nu i-au permis să debarce. Paissis a ajuns la Capetown, unde povestea a fost luată d-a capo.

— Ce tot îi dai cu bronzatul? O fi fost vreun negru printre străbunii tăi.

Bietul tînar a început să se jure pe toți sfinții că, urcînd pînă la a șaptea spiță, familia Paissis n-a cunoscut decît generații de culoarea laptelui. Autoritățile nu s-au lăsat însă impresionate și, fiind expedit inapoi, Paissis a ajuns din nou la Durban.

Pe drum însă i-a venit o idee genială. Cerînd audiență unui înalt funcționar al serviciului de imigrație, el și-a scos inelul pe care-l purta pe mîna stîngă, demonstrînd că în jurul degetului are un mic cerc de piele albă. După matură chibzuință, proba a fost considerată suficientă și i s-a îngăduit să debarce.

Dar dacă n-ar fi fost crezut? După cit se pare, Paissis mai avea la îndemînă o resursă: să-și scoată, în fața înaltului funcționar, slipul în care făcuse plajă. Stînd bine înțeles cu șapele.

A.N.

EPIGRAME

EPIGRAME

EPIGRAME

EPITAFURI

EPITAFURI

EPITAFURI

Unui servil

*Dînsul, de la geometrie,
Doar o lecție mai știe
Și-o repetă ne-ncetat:
Cea cu planul... înclinat.*

Unor fotbaliști

*Mingea o căznesc și-o poartă
Tot mereu pe lingă poartă
Și nici unul nu o lasă
Să se odihnească-n plasă!*

NICOLAE CULCEA

Unei mondene cam trecută, care a urmat diverse «tratamente» de întinerire

*Rezultatul este clar sută la sută.
Astăzi e ca un copil.
(Cînd discută...)*

Unui contabil nefericit, fiindcă s-a însurat cu o fată mult prea tînară pentru el

*Între vîrsta ei și-a ta
E-o distanță, nu-i așa?*

*Azi nimic nu-ți mai ajută
Diferența... se impută!*

Remediu pentru cură de slăbire

*Cu vecinul în neștire
Îmi fac cura de slăbire
Căci pe scări cînd mă apucă
Toacă pînă mă usucă...*

AUREL MĂDÎRJAC

Unor fotbaliști petrecăreți:

*E-o chestiune de deducție
Și o afirm fără ochuri:
În poartă ei nu bagă goluri
În schimb le bagă în producție.*

CHIRILĂ GHEORGHE
Moldova Nouă

Congres otorinolaringologic

*La congres e lume multă.
Expun metode noi și vechi.
Medicii atent ascultă
Sînt numai nas, gît și... urechi!*

Unui cardiolog

*E bun de inimă, se știe
La propriu și la figurat
Și deci părea predestinat
Ca medic la... cardiologie!*

S. ASNAS

Unor pescari frunțași

*În căsuța lor
Le spun «somm ușor»
Dar la eleșteu
Le urez: «somm greu»!*

TITI GHEORGHIU — Vaslui

EPITAFURI

Unui motociclist «vitezist»

*Arăta kilometrajul
Peste-o sută pe cadran
N-ai ajuns să vezi Buștenii
Și acum dormi... buștean!*

A.M.

(Urmarea în pag. 14)

FATA CU TAMBU- RINĂ

(Urmarea din pag. 11)

cu coniac cind îl ducea spre buze. Gîndurile se învălmășeau în capul său. Penibilă poveste! Ce trebuia să facă? Îl și vedea pe Malmberg pe o alee de palmieri, scaldată în soare, plimbîndu-se la braț cu o seniorită cu părul negru, ca aceea de pe cutia de țigări. Iar el, bătrînul procurist Buktrup, stă în biroul «Kol și Knapp» pentru că aici îl este sortit să șadă țeapăn pînă la moarte.

Mici picături de sudoare îi apărură pe frunte. E absolut clar că nu poate permite casierului să fugă cu banii firmei. Este de datoria lui de cetățean, o datorie ce decurge din relațiile lui cu Kol și Knapp. Ah, doamne, ce să facă? Simțea cum fierbe în el o tristețe chinuitoare. El însuși a visat cîndva să plece undeva departe, să se facă negustor, patron sau director. Acum se așucea pe scaun în timp ce chelnerul le umplea paharele cu coniac. Trebuie să telefoneze unuia din șefi sau poliției și să demaște pe acest pungaș de Malmberg. Dar nu putea să se ridice, parcă era prins de scaun. Își șterse sudoarea de pe frunte și deodată se lumină:

— O sută douăzeci de mii de coroane, e cam aceeași sumă cu care ei m-au înșelat în toți anii aceștia. De ce nu le-ar fura Malmberg? Nu e încă bătrîn și poate va izbuti să mai zmulgă vieții cite ceva!

Astfel judeca bătrînul procurist Buktrup care n-a întîrziat niciodată un minut la serviciu și care își stima șefii și inițiativa particulară.

— În sănătatea ta, Malmberg, închină el paharul și să-ți dea Domnul izbîndă. Dar să fii foarte prudent că altfel ajungi rău dacă te-or prinde. Îți doresc succes!

A doua zi dimineața, Buktrup se apropie de ușa biroului «Kol și Knapp» și încremeni. Spre birou venea, legănîndu-se ușor, somnoros și frînt de oboseală, casierul Malmberg. Pînă la începerea programului mai erau cinci minute.

— Bună dimineața, Buk, spuse casierul. Al dracului, zdravăn am chefuit aseară.

— Ce faci aici? se miră Buktrup. Va să zică tot ce mi-ai spus ieri a fost o născocire!

— Curată născocire, spuse Malmberg. Dar tu ai căzut în plasă, Buk. Ai crezut totul.

— Dar banii, aveai portmoneul plin cu bani!

— Am cîștigat la loterie o mie două sute cincizeci de coroane. De aceea am și chefuit. Dar să mergem în colonia noastră, e ceasul nouă.

— Ești un mincinos, un escroc, un fricos, strigă Buktrup. De azi înainte nu vreau să te mai văd!

— Ce-i cu tine, Buk? Nu înțelegi de glumă?

— Escrocule! Șarlatanule! zberia Buktrup și mărul lui Adam îi fugea, de furie, cînd în sus cînd în jos. Pentru mine nu mai ești!

Bătrînul Buktrup îi întoarse spatele și urcă scara. Cu miinile tremurînde băgă cheia în ușa în momentul cînd ceasul primăriei bătu de nouă ori. Era punctual ca întotdeauna.

Traducere prescurtată de I. BABIN

Din volumul «Povestirile scriitorilor scan-dinavi» 1957, pag. 58—67.

Foarte verde etichetă

S-a reproșat Fabricii de ulei și produse derivate «Unirea» din Iași că pe etichetele sticlelor sale de ulei comestibil e imprimată mențiunea «garantat patru luni», dar nu se precizează și... data cînd s-a făcut imbutelierea, adică de cînd începe... garantarea.

Spre a dovedi că problema o preocupă, fabrica ne trimite modelul de etichetă (în mai multe exemplare) cu care asigură identificarea termenului de garantare, printr-un sistem foarte ingenios și care nu e, cică, deloc complicat și confuz.

Pe dosul etichetei sînt tipărite 12 «cifre romane» (...lunile anului), 31 de «cifre arabe» (...zilele lunii) și trei indicații: «schimbul I», «schimbul II» și «schimbul III».

Făcîndu-se pe etichetă, la imbutelierea sticlei, trei anumite semne (pe o cifră arabă,

pe o cifră romană și pe unul din «schimburi») se poate, cică, identifica... ziua și luna în care s-a imbuteliat sticla, precum și «schimbul» care a făcut operația.

Iar cele trei semne sînt obținute — zice fabrica — «prin arderea etichetelor cu o rezistență electrică, în dreptul zilei, lunii și schimbului, pe marginea etichetelor arsura rămînd sub formă de săgeată, cum se vede din modelele anexate».

Adevărat! nu e complicat și confuz! e simplu și clar.

Păcat însă că acest sistem simplu și clar, nu e încă și practic.

Nu e și practic, pentru că cetățenii care consumă ulei n-au unde să urmeze și cursuri speciale la care să învețe cum trebuiesc citite semnele simple și clare de pe etichetele sticlelor de ulei.

Constatîndu-se și de către fabrică, după tipărirea etichetelor, această mică lacună, s-au luat măsuri în consecință: să se mai tipărească pe etichete și instrucțiuni asupra modului de identificare a datei imbutelirii.

Aceste instrucțiuni ar urma, zice fabrica, să aibă un text care ar începe așa: «Atențiune! Data de imbuteliere se identifică prin virfurile de săgeată arse pe marginea etichetei» etc. etc.

Așa, da! Cu un asemenea regulament pe etichete, sistemul va fi și practic.

Dar pentru a fi și mai practic, propunem ca — pe etichetele sticlelor de ulei ale fabricii «Unirea» din Iași — să se tipărească și... mersul trenurilor.

Poate fi de mare folos. Cînd vrea un cetățean dintr-o altă localitate să-și toarne ulei pe salată și i se pare că eticheta de pe sticlă n-are arsurile și virfurile săgeților destul de clare pentru identificarea celor patru luni de garanție, se uită repede omul la mersul trenurilor pe de etichetă, vede la iuțea ce accelerat are pentru Iași, se suie frumos în tren, se duce la fabrică, se interesează, află, și se întoarce cu trenul următor la salata lui, clarificat.

Simplu, clar și practic!

E drept, ar mai fi un procedeu. Unul, la care — fiind serios — fabrica nu s-a gîndit. I-l propunem noi, care — fiind noriști — altă treabă n-avem. Întrucît fabrica știe (...planificat) ce cantități de ulei produce, cu ce ritmicitate, pentru ce termene de livrare și la ce date imbuteliază, ar putea foarte simplu să tipărească (...planificat) pentru fiecare tranșă de sticle pe care le imbuteliază la cutare dată, respectiva tranșă de etichete. Niște etichete simple, drăguțe, fără nici o literatură pe ele, decît... două mici date (precise și clare): de cînd pînă cînd e garantată marfa din sticlă. Atît.

Consumatorii de ulei sînt oameni de gust: vor ulei de floarea-soarelui, fără etichete de florile mărului.

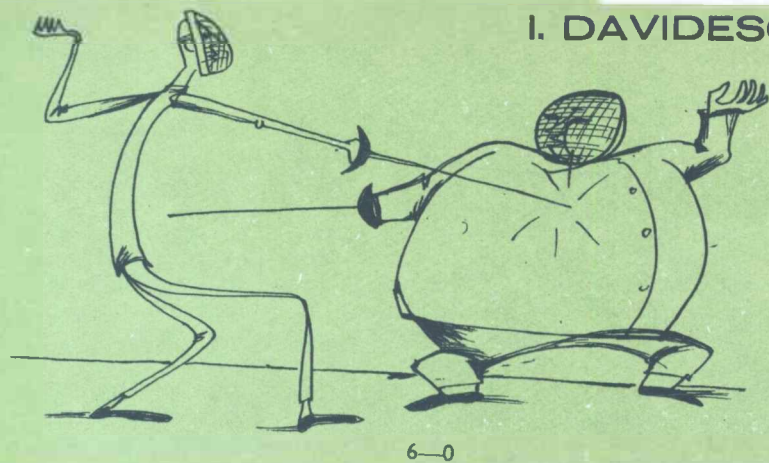
C. CRISTOBALD

A. ANDRONIC

Unii locatari din blocuri, atunci cînd plouă își trimit copiii să se joace în holuri și pe culoare, tulburînd astfel liniștea.

— Caută să ațipești, dragă, pînă nu stă ploaia, că pe urmă vin să se joace afară!!

6-0

EPIGRAME ȘI EPITAFURI

(Urmarea din pag. 12)

Unui grăbit înainte de finalul spectacolelor

*Prima oară, în sfârșit,
La final n-a mai fugit.*

NEGREANU ION

Unui gelos

*A-nchis bietul Tase ochii
Obosiți ca vai de ei
Căci de când se însurase
Tot în patru sta cu ei...*

Unui motociclist

*Orgoliul lui a fost, se crede,
Prea mare; și nu se desminte*

*Căci a ținut și-aici, se vede,
S-o ia celorlalți 'nainte!*

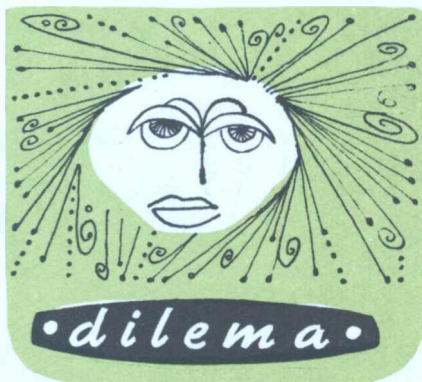
ARVINTI VALENTIN
Mangalia

ZOO-SCENE

*Se-aude o ciocănitoare
Pocnind copacul monoton
Se antrenează cu fervoare
Pentru-un concert la... xilofon!*

*Un elefant, o girafă și-un măgar
S-au prezentat cândva la un dispensar.
Metehne vechi:
Nas, gît și urechi!*

TITI GHEORGHIU - Vaslui

*Ziua în namiaza mare
Nu putea privi la soare
Și-ar fi vrut de mult să știe
Cam ce fel de șmecherie
Face-ntr-una dumnealui
La mijlocul cerului.*

*Cînd, muncit de întrebare,
Vede-alături pe cărare
O spărtură de geam mică;
Se apleacă, o ridică,
Vrea s-o șteargă de nămol,
Dar un gînd venit din gol
I se-nfige ca un spin:
— «Ia să-l las așa puțin»
Și lungindu-și gîtu-n sus
A luat ciobul și l-a pus
Între ochii lui și soare.
Epică constatare!
Din figura lui solară
Rămăsese-un chip de ceară
Fără pic de strălucire.
Fiind filozof din fire,
Prinse-n grabă noutatea.
Dibuind concluzia:
Care e realitatea
Și care-i iluzia?*

ION STOICA

răbojul

FATALITATE POȘTALĂ

— Mă urmărește, măi frate (...zise tovarășul Matei Ion, către un alt cetățean din Timișoara) o fatalitate poștală!

— Ești... mistic?

— Nu! Sint muncitor la o crescătorie de porci de aici din Timișoara a Gospodăriei agricole de stat din Gearmata, dar e la mijloc fatalitate. De luni de zile, din oricîte scrisori mi se trimit aici pe adresa str. Aurora nr. 8, două sau trei nu-mi sint predate: sint returnate cu mențiunea «adresantul necunoscut».

— Adresează-te «Urzicii!» Va interveni ea unde trebuie și vei scăpa de fatalitate!

Oficiul P.T.T.R. Timișoara (către «Urzica»): Am cercetat. Nu e fatalitate. E confuzie de adrese. Își dă tovarășul Matei Ion adresă greșită. Sediul crescătoriei unde lucrează nu e în str. Aurora nr. 8, ci pe o altă latură a unui vast grup de clădiri: în calea Lipovei nr. 2, stradă deservită de agenția P.T.T.R. Dumbrăvița. Am luat măsuri să i se predea tovarășului corespondența în calea Lipovei nr. 2.

Urzica (scrisoare timbrată cu 55 de bani, tovarășului Matei Ion, Timișoara, calea Lipovei nr. 2): De azi încolo... etc., etc... veți primi corespondența, fără greș, în calea Lipovei nr. 2.

Agencia P.T.T.R. Dumbrăvița: Retur la București. Urzica. În calea Lipovei nr. 2, adresantul necunoscut.

Urzica (brusc căzută la misticism): Aici nu e lucru curat! aici e fatalitate poștală! Dacă nu e chiar fatalitate, e numai neglijență în serie, dar e sigur poștală.

UITE MOTORUL, NU E MOTORUL

Urzica (în 1964, către Sfatul popular al raionului Oaș, regiunea Maramureș): Sint doi ani de cînd Sfatul popular al comunei Livada a trimis la «Secția de prefabricate» din aceeași comună un motor «Ganz» de 50 cai putere, să i se facă reparație capitală. Și de doi ani, sfatul comunal n-a mai ridicat motorul de-acolo.

Sfatul raional (către «Urzica»): Aveți dreptate. Și întrucît comuna Livada nu mai are nevoie de acest motor, am luat măsuri să fie transferat într-o altă localitate.

Urzica (în 1965): Ați spus acum un an că ați luat măsuri, dar aflăm că n-ați luat. Motorul continuă să zacă, de trei ani, într-o curte, plouat, nins, prăfuit, ruginit și cu piese lipsă.

Sfatul raional: Aveți dreptate. Acum un an v-am răspuns... formal. De data asta vă spunem adevărul: «constatîndu-se ulterior că motorul e total uzat și nu se mai poate repara, n-a mai avut nici un rost să-l transferăm în altă localitate, așa că am dat dispoziție sfatului comunal să întocmească forme de casare și să predea acest motor la I.C.M.»

Reflecția «Urzicii»: În această problemă, sfatul popular respectiv se aseamănă cu unele motoare: ne-a dus în doi timpi.

SCURTĂ SOCOTEALĂ

— Unchiule, dacă am opt anișori și sint cuminte și cuviincios (cum spui dumneata) pot să te întreb ceva?

— Da, îngerășule! Vino pe genunchii mei și întrebă-mă.

— Uite, unchiule. Dumneata, care ești președinte al cooperativei agricole de producție din comuna noastră Balintești (raionul Bujor, regiunea Galați) știi cît fac $19 + 3 + 8 + 3$?

— Da, îngerășule! Fac 33.

— Nu-i adevărat. Fac... pagubă în bugetul cooperativei.

— Cum adică, îngerășule?

— Uite cum. Dumneata și tovarășii din conducere ați aprovisionat cooperativa cu următoarele utilaje: vinturătoare electrice în

PĂȚANIILE LUI
PĂȚITU

(33)

ME

M. GROSU

"urzicii"

valoare de 19 mii de lei, grape de fier în valoare de 3 mii de lei, un «trior cilindru» de 8 mii de lei și un teasc pentru struguri de 3 mii de lei. Aceste sume (19 + 3 + 8 + 3) fac, într-adevăr, 33 de mii de lei, dar respectivele scule vă sînt nefolositoare, pentru că mai aveți în stoc asemenea utilaje, deci înseamnă că...

— Ce înseamnă, ingerașule?

— Înseamnă că acești 33 de mii de lei sînt bani închiși, bani care nu produc, deci... pagubă în bugetul cooperativei.

— Ia te rog să nu fii obraznic! Și pleacă de pe genunchii mei, nepot denaturat! Ia uite drăcie! Țineam pe genunchi controlul financiar!

CU SÎRMĂ GHIMPATĂ

Scrisoare de la cetățeni din orașul Reșița (cartierul Lunca Birza-vei): Dragă Urzico, ajută-ne! Zonele verzi din acest cartier sînt împrejmuite cu sîrmă ghimpată și cînd trecem pe lângă ele, mai ales în timpul nopții, ne zgirîm sau ne rupem hainele. Trebuie îndepărtată această sîrmă ghimpată, care dă zonelor verzi și un aspect urit.

Urzica (în sinea ei): Au dreptate cetățenii! (...și sesizare sfatului): Dumneavoastră ce ziceți?

Sfatul: Ajută-ne, dragă Urzico! Unii cetățeni din numitul cartier nu respectă zonele verzi, create de serviciul nostru horticol pentru înfrumusețarea cartierului! Calcă fără milă pe iarbă, deși au la dispoziție trotuare.

Urzica: Au dreptate și tovarășii de la sfat!

Sfatul: Și ca să ocrotim aceste zone verzi și să-i educăm pe cetățenii refractari, am pus sîrmă ghimpată, iar cînd acești cetățeni vor înțelege să meargă numai pe trotuare, o vom îndepărta.

Urzica: Gresesc și cetățenii și tovarășii de la sfat. Soluția: să fie și unii și alții... pedepsiți sever. Tovarășii de la sfat să fie pedepsiți astfel: să fie obligați să circule într-o noapte pe lingă sîrma aceea ghimpată, și — după ce își vor juli picioarele și vor veni a doua zi la serviciu cu nădragii sfișiați — vor găsi dinșii un alt sistem de împrejmuire, mai estetic și mai fără ghimpi.

Iar cetățenii care calcă pe iarbă să fie pedepsiți astfel: să fie numiți la sfatul popular pe rînd, fiecare, pentru cîteva zile, în funcția de șef al serviciului horticol și — după ce vor avea necazuri și bătăi de cap cu... cetățeni ca d-alde dumnealor — dacă va mai dori vreunul să ocupe, măcar o oră, funcția respectivă la sfat, sau va mai călca vreodată pe iarbă — să nu-mi mai spună el mie «Urzica».

CIUCIUMIȘ DIN COMAROVA

Ciuciumiș Nicolae, gestionar la sectorul Comarova (regiunea Dobrogea) al Institutului de cercetări forestiere a comis două incorectitudini: a vîndut niște lemne de-ale statului pentru suma de 1 091 de lei pe care a băgat-o în buzunarul său și a depus la casieria unității suma de 3 512 lei cu o întîrziere de șapte luni.

Pentru aceste fapte, Ciuciumiș urmează să fie sancționat: să i se impute suma de 1 091 de lei, valoarea lemnelor pe care le-a vîndut și să fie «penalizat», adică să plătească un fel de dobinzi, pentru întîrzierea care a depus suma de 3 512 lei.

Dă Ciuciumiș n-ar vrea să i se aplice sancțiuni și umblă, în acest scop, cu diverse «justificări», cu care să miște inimile șefilor.

Inutil! «Justificările» lui Ciuciumiș nu... ciuciumișcă pe nimeni.

C.B.D.

CONVALESCENȚĂ

*Fiindcă Moartea-mi face semne
Ieri am prins-o între perne
Și cuprînsă de urît
Cît p-aci s-o string de git.*

*Dar vîzînd că nu e glumă
Și se-nmoaie ca o gumă
Ochii ei holbați în ceață
Știi ce îmi cerură? Viață!!!*

OUL

*De trei luni găina s-a modernizat
Și-a cerut ca oul să fie pătrat;
Prea e conformistă forma lui dintii
Veche de cînd lumea nu făcuse pui.*

*Proasia de găină n-ar fi vorbit dacă
S-ar fi gîndit bine și cum o să-l facă.*

CONSOLATIA MEDIOCRITAS

*Se crede rîma șarpe delicat
Pisica o panteră neavidă,
Un fir de praș mărunți, neînsemnat
Se crede o modestă piramidă...*

*Fiți deci atenți la cei ce vor să pară
Mai buni decît maestrul, cu care se compară.*

BALONUL DE SĂPUN

*Mic și sferic, colorat,
Spre înalțuri a zburat,
Reflectînd în alb contur
Toată lumea dimprejur.*

*Nu-l opri, că trupu-i mic
Se prefăce în nimic
Și-i păcat să faci risipă
Cu minunile de-o clipă.*

RODICA TOTT

AL. CLENCIU

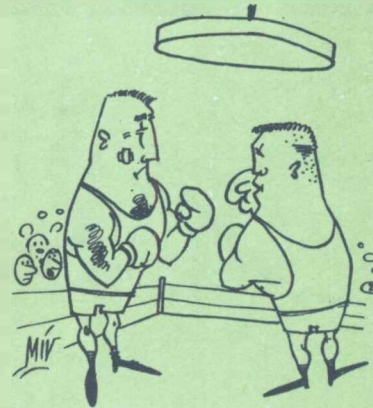
— Mai tare, dragă, că nu știu
cine țipă p-aici!

AVRAM ANTON

— Drăguți oameni, Popeștii, ți-au
trimis o atenție de ziua ta!

M. IVĂNESCU

— Dă și tu mai ușurel, că am
întîlnire la șase...

DOUĂ PĂTURI

(Urmarea din pag. 5)

DUMITRESCU: L-ați mai văut. Eu sînt ăla care nu semăn u mine din profil.

ȘEFA: Cum te numești?

DUMITRESCU: (începînd să-și asă din țigări) Titii! E bine?

ȘEFA: Măsoară-ți cuvintele, toarășe!

DUMITRESCU: N-am centimetru la mine. Că nu umblu cu l după git ca croitorii.

ȘEFA: (tăioasă) Buletinul și eleganția, te rog!

DUMITRESCU: Ați văzut și eleganția... E de la Ministerul industriei Construcțiilor.

ȘEFA: (ridicînd, în sfîrșit, ochii bre el) Aaaa!... Dumneata ești cu...

DUMITRESCU: ...cu cele două ături. Dar nu sînt «cu», sînt tot iră ele.

ȘEFA: O să fii imediat și să zici foarte mulțumesc, tovarășe, că ai dat peste o funcționară ca mine care urăște birocratismul și caută să-l stîrpească definitiv măcar în serviciul pe care-l conduce... Un moment. Să-ți pun ștampilele și să semnezi. (ia, pe rînd, cîteva ștampile, le aburește cu gura rotunjită estetic, le aplică pe scrîpte, lipește tichetul de transport și...) Mă! Iară mi s-a terminat cerneala din stilou. (caută într-un sertar) Și mi-a dispărut și sticla cu cerneală, cumpărată alaltăieri din banii mei. (adresîndu-se colegelor din birou) Fetelor! N-aveți careva un pic de cerneală de stilou? (o colegă îi aduce o sticlă de cerneală. Tov. Mocanu vrea să-și încarce stiloul) Extraordinar! Iară nu mai prinde

cerneală. Și acum trei zile l-am reparat. Phuuuu!... Și m-am murdărit toată pe degete. Un moment, tovarășe, să mă duc să mă spăl, că ieri mi-am făcut unghiile și cerneala de stilou arde lacul...

EPILOG

La ora 1 și jumătate, Dumitrescu Ilie părăsea, după șase zile, depozitul I.C.R.T.I. cu cele două pături care l-au făcut să transpire. Și mai speră Ilie al nostru ca, după alte șase zile ori șase săptămîni, tovarășa Mocanu va fi servită mai prompt cu niscaiva măsuri. Mai cu seamă că Dumitrescu, luîndu-i păturile, dumneaei nu mai are nici o acoperire... față de pornirile ei anti-păturiste...

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Școlii”

44.601

— La... Era asta se vine! Ce-ai făcut pînă-acuma?
— Ce să fac. am fost... maimuță!...

— Tu ești Ramses?
— Depinde. al ritelea?...

„ I S T O R I A ” ... S E R E P E T Ă !

— Te întorci acasă tîrziu, să-ți împrumut o spadă?
— Mai bine... o pavăză!

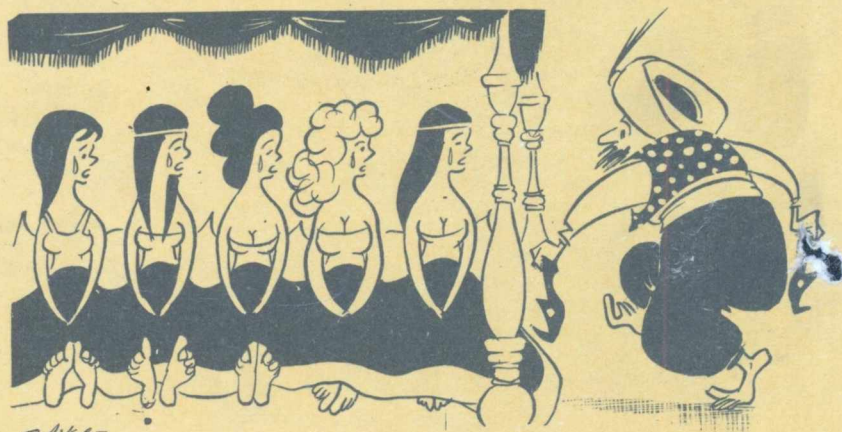

— Iar o cruciadă? Cam dese cruciadele astea..

„ I S T O R I A ” ... S E R E P E T Ă

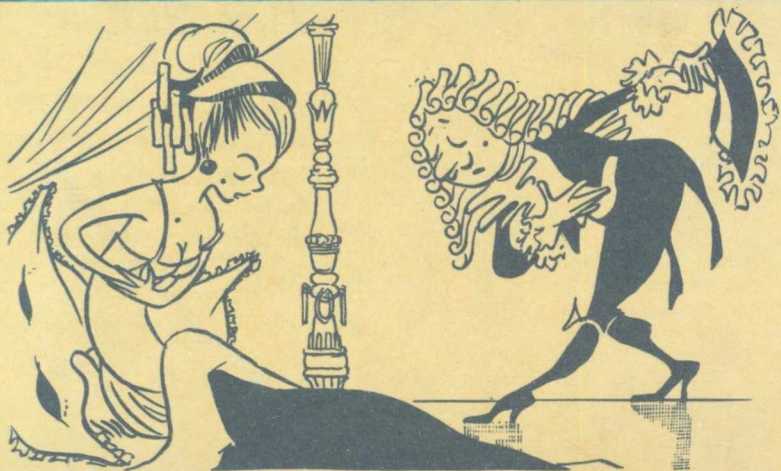

— Dacă mai ai de gînd să lipsești mult, să faci bine
să-mi lași cheia acasă!...

— Soliman, Soliman, tu ți-ai găsit... altele!...

„ I S T O R I A ” ... S E R E P E T Ă !

SENE DE RIK AUERBACH

